

اداره خانه سی :

فصله پنجمشنبه بازاری صاعچیلر خانه ده] ۱۶

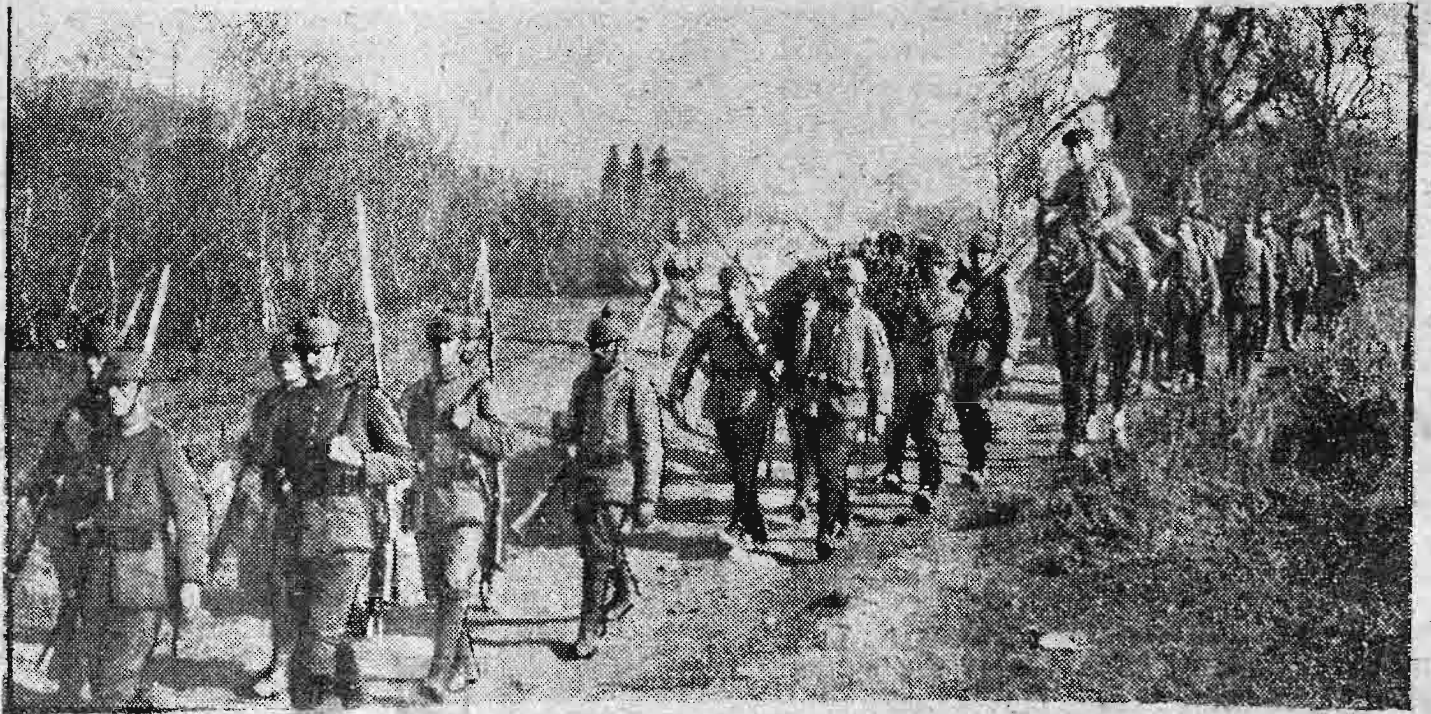
آبول

صاحب امتیاز و مدیر مسئولی :

آریستووولوس د. خریستیدیس

Ασπασία

Από την προέλασιν των Συμμάχων εν Ρουμανία.

Στρατιωτικοί κλιβανοί
εν ενεργεία.

Καταρριφθέν Ιταλικόν αεροπλάνον.

Τὸ ἐν Ἰασιᾷ Πανεπιστήμιον.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Η ΠΟΝΗΡΙΑ

Εἰς τὴν αὐριανὴν ἀποστολικὴν περικοπήν, ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Τιμόθεον, συνιστᾷ εἰς αὐτὸν τὴν ὑπομονὴν καὶ τὴν ἐγκαρτέρησιν εἰς πάσας τοῦ βίου τὰς περιπετείας καὶ τὰς μεταλλάγας. Φέρει ἑαυτὸν παράδειγμα τῶν κλυδωνισμῶν τούτων καὶ ἐπιλέγει, ὅτι, ἀντιθέτως πρὸς τὴν ἀρετὴν, ἡ πονηρία καὶ ἡ γοητεία θέλει προκόψει ἐν ἀμειδίᾳ πλάνῃ. Ἐν τούτοις, ὑπὲρ τὴν εὐδοκίμησιν ταύτην, ἡ χριστιανικὴ πεποίθησις καὶ ὁ χαρακτήρ πρέπει ν' ἀποφανῆ ἀδαμάντινος καὶ εὐσταθῆς, πιστὸς εἰς τὴν διδασκαλίαν τῆς θρησκείας.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας τοῦ ἀποστόλου, ἕκαστος διαβλέπει μίαν κοινωνικὴν παρατήρησιν πρωτίστως ἀξίας, μίαν ἀλήθειαν, τῆς ὁποίας τὸ κῆρυξ ἀκρόμη δὲν ἔχει κλονισθῆ. Παρατηρεῖται δηλαδὴ, οὐχὶ σπανίως, τὸ γεγονός, ὅτι ἐν τῷ βίῳ οἱ πονηροὶ καὶ οἱ γόητες προκόπτουσι καὶ προάγονται, ἐνῶ οἱ ἐνάρετοι, οἱ συνετοί, οἱ πράξεις ὑποκύντουσι θύματα τῆς κακίας καὶ τῆς πονηρίας.

Τὸ φαινόμενον τοῦτο βεβαίως δὲν πρέπει ν' ἀποκαρδιώσῃ τοὺς ἐνάρετους, οὐδὲ νὰ παρέχῃ εἰς αὐτοὺς τὸ ἐνδύσιμον, ὅτι ἡ ἀρετὴ εἶναι τι ἐπισφαλές καὶ διαφιλονεικουμένης ἀξίας ἀγαθόν. Ἡ τῆς πονηρίας ἀναλαμπή, δὲν εἶναι δίκαιον νὰ συντρίβῃ τὰς ἀθῶνας ψυχάς, διότι ἡ ἀναλαμπὴ αὕτη, μακρὰν τοῦ νὰ εἶναι σταθερά, διαρκῆς καὶ βεβαία, προσομοιάζει μὲ τὴν ἀναλαμπὴν διάττοντος, ὁ ὁποῖος σκορπίζει εἰς τὸ σκιερὸν στερέωμα τὴν ζωηράν του ἀνταύγειαν, τόσον ζωηράν, ὥστε νὰ ἐπισκιάσῃ καὶ τινὰ παρακείμενον ἀπλανῆ καὶ πρώτου μεγέθους ἀστέρα. Ἄλλ' ἡ ἐκλαμπὴ αὕτη τοῦ διάττοντος διαρκεῖ δευτερόλεπτα, καὶ, προτοῦ παρέλθῃ ὁ θαυμασμὸς καὶ ἡ ἐκπληξίς, σβέννυται αὐτὸς ὁ ἴδιος καὶ βυθίζεται εἰς τὸ ἀπύθμενον σκότος.

Τότε βλέπομεν πάλιν τὴν ἀληθινὴν φωτεινὴν πηγὴν ἀναφανισμένην. Ὁ ἀπλανῆς, ἀπαθῆς πρὸ τῆς παροδικῆς ἐκείνης ἐπικρατήσεως, δὲν ἐταράχθη, ἀλλ' ἀνέμενεν, ἀνέμενε σταθερὸς ἐν τῇ πεποιθήσει τῆς ἀξίας του καὶ ἐν τῇ διὰ τὸ μέλλον προσδοκίᾳ. Καὶ ἡ πεποίθησις αὕτη δὲν διεψεύσθη. Ἀπεδείχθη δίκαια, ἀπεφάνη βᾶσιμος.

Ἡ πονηρία πιθανὸν νὰ διαλάμπῃ κάποτε ἰσχυρότερον τῆς ἀρετῆς. Τὰ φῶς αὐτῆς δὲν εἶναι σπάνιον νὰ ἐπισκιάσῃ ἐνίοτε τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ἐκείνης, πλὴν . . . εἶναι παροδικὴ ἢ λαμπρότης αὕτη, εἶναι στιγμιαία ἢ ἐπικράτησις.

Οἱ πονηροὶ ἄνθρωποι ἐν τῇ κοινωνίᾳ πολυλάκις προκόπτουσι καὶ ἀναβαίνουν ὑψηλά, ἀλλὰ καὶ τοῦτο, διὰ νὰ πέσουν παταγωδέστερον καὶ οἰκτρότερον, ἐνῶ ἡ ἀρετὴ, σταθερά, βεβαία, εὐτενῆς εἰς ἑαυτήν, φαινομενικῶς μόνον ἐπισκιάζεται, καὶ τοῦτο, διὰ ν' ἀναδειχθῇ ὡραιότερα, ἰσχυροτέρα, μᾶλλον περιλάμπρος.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΑΝΑΓΗΩΡΙΣΙΣ ΤΗΣ ΑΞΙΑΣ

Ἐν ἀπὸ τὰ μεγαλεῖτερα προτερήματα, μία ἀπὸ τὸς βαθιέρας ἀρετῆς τῶν ἀτόμων καὶ τῶν κοινωνιῶν, εἶναι ἀναμφισβητήτως ἡ ἀναγνώρισις τῆς ἀξίας, ὅταν ἡ ἀξία αὕτη εὐρίσκειται βέβαια μακρὰν τοῦ ἐγῶ, εἰς πρόσωπον ἢ εἰς ἔργον, τὸ ὁποῖον τυχόν δὲν εἶναι τὸ ἰδικόν μας, οὐδὲ μᾶς ἀήκει.

Δὲν ὑπόσχει τις ὁ ἀντιλέγων εἰς τὴν ἀρχὴν ταύτην, καὶ ὅλοι οἱ κοινωνιολόγοι τῶν αἰῶνων συμφωνοῦσιν εἰς τοῦτο καὶ ὁμολογοῦσιν ὡς ἀρετὴν ὀληθῶς ὑπέροχον καὶ γενναίαν τὴν ἀναγνώρισιν τῆς ἀξίας τοῦ ἄλλου, ὅσον καὶ ὅτι εἶναι ἐλάττωμα ταπεινὸν ἢ ἀναγνώρισιν μόνον τῆς ἀξίας τοῦ ἐγῶ, οὐχὶ σπανίως τελείως ἀπούσης.

Ἡ μεγάλη αὕτη ἀρετὴ ἐμφωλεύει μόνον εἰς μεγάλας ψυχάς, καὶ μόνον προηγμέται συνειδήσεις ἀτόμων καὶ κοινωνιῶν εἶναι ἱκαναὶ νὰ ἐκθρέψωσι τόσον θαυμαστὸν συναίσθημα, κοθὼς μόνον γενναία καὶ στιβαρὰ ἐδάφη, κατορθώνουν νὰ γονιμοποιήσωσι τὰ βαθύρριζα δένδρα. Ὅπως δὲ ἐκεῖνα τοῦ ἐδάφους, οὕτω καὶ ἡ ἀρετὴ αὕτη εἶναι ἡ ἀψευδέστερα ἐνδείξις τῆς ἐνδομύχου στιβαρότητος καὶ τῆς εὐγενείας τῶν ψυχῶν.

Ἡ ἀρετὴ, ἡ ἀξία, τὸ μεγαλεῖον δὲν ἔχουσιν ἀνάγκην τῆς παρὰ τῶν ἄλλων ὁμολογίας. Εἶναι μεγάλα, εἶναι θαυμαστά, ἐπιβάλλονται καὶ ἂν ὑποτεθῆ, ὅτι ὁ σύγχρονός των φθόνος δὲν ὑπῆρξε πρὸς οὐτὸς οὐδ' ἐπιεικῆς, οὐδὲ συνεσταλμένος. Ἡ ἀξία εἶναι φῶς, εἶναι ἀήρ, εἶναι ῥάδιον. Διέρχεται καὶ διεισχωρεῖ δι' ὅλων τῶν σκιερῶν σωμάτων καὶ ἂν ταῦτα τεθῶσι πρὸ αὐτοῦ, μὲ τὸν σκοπὸν, ὅπως ἐπιφθόνως παρακαλύσωσι τὴν εὐεργετικὴν ἐκείνου ἐπίδρασιν.

Ἡ ὁμολογία λοιπὸν καὶ ἡ ἀναγνώρισις τῆς ἀξίας δὲν προσθέτει κατὰ ξένον πρὸς αὐτήν, δὲν τὴν καθιστᾷ λαμπρότεραν καὶ περισσότερον περιφανῆ — φθάσει εἰς αὐτήν ἢ λαμπρότης τῆς — ἀλλὰ κόμνει κατὰ ὅλους ἕτερον ἐκείνου: ἀναδεικνύει τὴν ψυχὴν, ὑψώνει τὴν συνείδησιν ἐκείνην, ἥτις τὴν ἐξέθρεψεν.

Ὅταν ἐν πρόσωπον, ἀναγνώριζῃ εἰλικρινῶς καὶ ἀπεριφρόντως τὴν ἀξίαν ὅπου καὶ ἂν τὴν συναντήσῃ, καὶ ὅταν τοῦτο τὸ κάμνη, οὐχὶ ἐκ συμφέροντος ἢ κολοκειᾶς ἢ δουλικότητος, ὅταν ἀποκαλύπτει πρὸ τῶν εὐγενῶν προσπαθειῶν καὶ ὁμολογήσῃ καὶ εἰς ἄλλους — οὐχὶ δὲ μόνον εἰς ἑαυτὸν — προσόντα καὶ ἀρετῆς, τότε, μακρὰν τοῦ νὰ καταπέσῃ ἐν τῇ συνείδησει τῶν ἄλλων, τούναντιον, ἐξαιρεται, ἐξυψοῦται καὶ ἐπιτυγχάνει κατὰ τὸ ὁποῖον δι' οὐδενὸς ἄλλου τρόπου θὰ κατάρθονεν: ἀναδεικνύεται.

Καὶ δὲν εἶναι μόνον αὐτό.

Ἡ ἀναγνώρισις τῆς ἀξίας ἀποτελεῖ καὶ τὸ τελεσφορότερον μέσον τῆς προόδου. Μόνον εἰς κοινωνίας, εἰς τὰς ὁποίας τὰ άτομα γνωρίζουν νὰ σέβωνται τὴν ἰσότητα τοῦ ἄλλου, μόνον ἐκεῖ, ὅπου τὸ άτομον δὲν παίζει πολὺν ρόλον, παρὰ αἱ ἀρχαί, τὰ ἔργα, αἱ ὑποδόσεις, μόνον ἐκεῖ συνιστᾷ ἢ Προόδος τὰ μεγάλα αἰτῆς ὠφελήματα, καὶ, πυροσφῆρος, διανοίγει ὁδοὺς ἐπιστημονικὰς καὶ κοινωνικὰς ἀδιαβάτους. Ἴδου οἱ καρποὶ τῆς ἀρετῆς ταύτης.

Εἰς αὐτὸ ὅμως δὲν συμφωνοῦσιν οἱ τιες ἐκ τοῦ ἐπιστημονικοῦ μας κόσμου. Νομίζοντες, ὅτι εἶναι χαμερπὲς καὶ χαμαιζηλον νὰ ὁμολογήσωσι τὴν ἀξίαν καὶ ἄλλου, παρὰ εἰς τὰ διακεκριμένα ἐν τῇ ἀφῆν ἢ ἀφῆν πρὸς τῶν, φρονοῦντες, ὅτι ἡ φήμη τῶν συντριβεται, ἡ ἀξία τῶν θρυμματίζεται, ἡ ἐργασία τῶν παρορᾶται, ἂν θελήσωσι νὰ παραδεχθῶσι καὶ εἰς ἄλλους ἐνυπάρχουσαν κάποιαν ἀρετὴν ἢ κάποιαν προσπάθειαν, ἀρχίζουν κοάζοντες καὶ διὰ τῶν κρωγμῶν των πληροῦσι τὸς ἡχοὺς τοῦ περιβάλλοντος.

Ἄλλ' ὅταν στραφῇ τις πρὸς τὴν φωνὴν των, ὅταν ἀποβλέψῃ πρὸς τὸ μέρος, ἐξ οὗ ἐξέρχονται τὰ φθονερά των κοάσματα, τότε θὰ ἴδῃ προβάλλοντα μεγέθη λιλιπιυτεία, νανώδεις ὑπόρχεις, αἰτινες προσπαθοῦσι νὰ ἰσορροπήσωσιν ἐπὶ τῶν ὀνύ-

χων τῶν ποδῶν των, διὰ νὰ φανῶσι γίγαντες εἰς τοὺς καταπλήκτους ἀνθρώπους.

Ἄλλ' ἀπατώνται ἀπάτην οἰκτράν. Ἡ κοινωνία, παρ' ὅλην εὐτῆς τὴν τύρην, παρ' ὅλην τὴν ἀφιέρωσιν τῆς εἰς τὸν βιωτικὸν ἀγῶνα, δὲν μένει καὶ τόσον ἀπαθῆς, ὅσον φαίνεται, καὶ γνωρίζει ν' ἀποδίδῃ διὰ τῆς ἐνδομύχου, τῆς θυμοσφικῆς, τῆς δικαίας πάντοτε κρίσεώς της, τὴν ὀληθινὴν αὐτῆς ἐκτίμησιν, ἢ δὲ ἐπιστήμη ἐπέστειρε πάντοτε ὅλους τοὺς περιφρονηθέντας μύστας της, ὅλους τοὺς παραγνωρισθέντας ὁπαδούς της.

Οἱ κρωγμοί, οἱ ὁποῖοι ἠγέρθησαν ποτὲ κατὰ τῶν φωστήρων τῆς καλλιτεχνίας καὶ τῆς ἐπιστήμης, ἐσβυσαν τὸ κῶνον τοῦ Σωκράτους καὶ ὁ Γολγοθᾶς τοῦ Χριστοῦ μετεμορφώθησαν εἰς φωτοστεφάνους δόξης, καὶ μόνον εἰ Μέλιτοι, οἱ Ἄνυτοι καὶ οἱ Λύκωνες, ἢ ὁμάς τῶν φθονερῶν, εἶναι θαμμένοι βαθειά, καὶ ἂν ποτε ἐκθάπτωνται τὰ ὀνόματά των, γίνεται τοῦτο, διὰ νὰ περιβληθῶσι δι' αἰσχύους καὶ διὰ περιφρονησεως μεγαλειέρας.

Ἄλλ' ὁ φθόνος εἶναι τυφλὸς ὀδηγός: θέλων νὰ καταστρέψῃ τὸν φθοιούμενον, φθείρει καὶ ἐκμηδενίζει ἐκείνον, ὁ ὁποῖος τὸν ἐγκολποῦται.

Θ. Κ. Μ.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

6 ΧΩΡΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΧΑΡΤΙΑ

Τὰ δύο αὐτὰ συναγωνίζονται τὴν ἐποχὴν ταύτην εἰς τὰ σολόνια τῆς πόλεώς μας μὲ πολλὴν ἐπιμονὴν ὑπὲρ τῆς ἐπικρατήσεως.

Αἱ οἰκογενεακαὶ συγκεντρώσεις, ἂν ἀφαιρέσωμεν τὸς ὀλίγας ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι ὀρέσκονται εἰς τὴν causeeie, θὰ ἔχουν ὡς σκοπὸν ἢ τὸν χορὸν ἢ καμμίαν παρτίδα πριδξ ἢ πόκερ.

Ἀφοῦ θεωρεῖται ἐπάναγκες πλέον, μία φιλικὴ συνέθροισις νὰ ἔχῃ καὶ εἰς σκοπὸν, ἀφοῦ ἡ χαριτωμένη ὀμιλία, ἢ πνευματώδης, φαίνεται, ὅτι τόσον σπανίζει, ὥστε νὰ μὴ εἴμπορῇ νὰ διατηρήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον ἐπὶ δύο ὥρας, εἶναι βεβαίως ἀνάγκη νὰ καταφύγωμεν εἰς ἐν ἀπὸ τὰ δύο μέσα, τὰ ὁποῖα σκοτόνουν τὸν καιρὸν: Τὰ χαρτιά ἢ τὸν χορὸν.

Τὰ χαρτιά, φαίνεται, ὅτι ἔχουν κατακτιθεῖ τὸς προτιμήσεις μας. Ἄν γίνῃ δυνατὸν νὰ παρουσιασθῇ κάποις ἀφινιδίως εἰς ἕκατὸ σολόνια κατὰ τὸς ὥρας τῶν ἐσπερίδων, θὰ ἴδῃ, ὅτι εἰς τὰ ὀγδοήκοντα παίζουσι, εἰς τὰ δεκαπέντε χορεύουσι καὶ εἰς τὰ πέντε ὀμιλοῦν.

Ἄρᾳ γε, τὰ χαρτιά ἀξίζουν τὴν προτίμησιν, ποῦ τὰ κάμνομεν; Τὰ χαρτιά κάμνουν τοὺς ἄνδρας ἀνισρούς, ἀηδεῖς καὶ οὐχὶ σπανίως χυδαίους. Ἀκόμη δὲ καὶ ἐφ' ἡμῶν παράγουσι τὸ ἴδιον ἀποτέλεσμα: τολμῶ μάλιστα νὰ εἶπω, ὅτι μᾶς ἀφαιροῦν καὶ κατὰ τὴν καλλονὴν καὶ τὴν χάριν μας.

Ἄρκεῖ νὰ παραιρησῆτε μὲ προσοχὴν τοὺς παίζοντας ἄνδρας καὶ γυναῖκας, καὶ θὰ ἀντιληφθῆτε τὴν δυσάρεστον ἐπενέργειαν τῶν χαρτιῶν ἐπὶ τῶν προσώπων καὶ τῶν χαρακτήρων. Τὰ πρόσωπα διαδοχικῶς λαμβάνουσι πότε τὴν ἐκφρασιν τῆς ἀγρίας χαρᾶς, πότε τὴν ἐκδήλωσιν τῆς βίαιας ἀπογνώσεως, τῆς λύσεως, τῆς ὀργῆς καὶ ὅλων τῶν παθῶν. Αἱ γυναῖκες, πρὸ πάντων, παραλύουσι τελείως. Κόκκιναι κηλίδες οἴματος ἐμφανίζονται εἰς λευκὰ πρόσωπα, λαμβάνουσι ἐν ἀγρίον ὕφος, τὰ μάτια των γίνονται ἀγρία καὶ φοβερά, ἢ φωνὴ των ὀξύνεται καὶ χάνουν ὅλην τὴν χάριν.

Ὁ χορὸς, τούναντιον, ἐξωραίζει τὰ πρόσωπα καὶ ἐμψυχώνει τὸν χαρακτήρα, τὰ σώματα ἀναδεικνύουσι τὴν εὐκαμψίαν των καὶ τὰς γραμμὰς, παρουσιάζουσι σύνολον καλλιτεχνικὸν πρῶτης ἀπολαύσεως.

Τὰ χαρτιά εἶναι ἡ σκυθρωπότης. Ὁ χορὸς εἶναι ἡ χαρὰ. Προτιμήσατε.

ΙΑΝΘΗ

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΟ ΜΟΝΟΠΑΤΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Εκεί κάτω, στο μικρό εκείνο νησάκι, που άπαλά- άπαλά το χείμαυρόν τα έφρισμένα κύματα και το μεθούσαν γλυκά με τα άγνά χάδια τους, γαννή- θηκε μια άνοιξιότικη δλόχαρη βραδυά ή Δρο- σουλά, το έξαισιο εκείνο θεϊκό πλάσμα, που έχε στα χείλη ζωγραφισμένη την ολοκόκκινη χαρά και στα δυο φωτερά μάτια της την γλυκειά έλ- πίδα.

Κι' όταν ο όλογάλανος ούρανος άπό πάνω είδε με τα χίλια του εκείνα λαμπερά μάτια την όμορ- φιά της να λάμπη πειδ πολύ άπ' τα διαμαντένια άστρα του, σκόρπισε όλα τα σκοτεινά του σύν- νεφα, για να θαυμάση καλλίτερα και να καμα- ρώσει εκείνην, που μέσ' στα δυο της μάτια, είχε ζωγραφιστό το αϊθέριο γαλανό του χρώμα. Και είπε στ' άστρα του να γίνουν φύλακες, για να φυ- λάγουν τον παρθενικό ύπνο της. Και στα τρελλά πουλάκια είπε να την νανουρίζουν ή τυχα- ή τυχα με το μαγευτικό τραγουδί τους.

Κ' εκείνοι, που την γάνησαν, σαν είδαν, που ή Δροσουλά ήταν πειδ όμορφη κι' άπ' τα δροσάτα λουλούδια, που στόλιζαν το άνθισμένο νησάκι τους, πώς τα άστρα του ούρανού φαίνονταν θαμ- περά μπροστά στή; φωτιές των γαλανών ματιών της, σαν είδαν πώς ο άφρός του κύματος, που γλυκά μεθούσε τ' άκρογάλι του νησιού με τα φι- λιά του, δέν ήταν τόσο άπρος, όσο το άφρότο σωματάκι της, που έλεγε πώς είναι καμωμένο άπ' την δροσιή των κρινών και των γιασεμιών, σαν είδαν πώς ή παπαρούνα, που περήφανη φύτρωσε άπάνω στο βουναλάκι του νησιού, ώχριούσε μπρο- στά στην κόκκινη βαφή, που ο Πλάστης έβαλε στα δυο της χειλάκια, αισθάνθηκαν μια άνατρι- χίλα σ' όλο τους το σώμα, πάγωσαν άπ' την τρο- μάρα, που δοκίμασαν μπροστά στην έξωτικη όμορφιά της κόρης τους κι' έμειναν συλλογισμένοι πολλή ώρα.

Γιατί έμειναν συλλογισμένοι, όλοι το ξεύρουν. Έμειναν συλλογισμένοι, γιατί ήξευραν, πώς όλοι τα πειδ όμορφα λουλούδια άγαπούν να μυρίζουν και ήξευραν πώς το λουλούδι, όταν το μυρισθή κάνει για πάντα μαραίνεται, χάνει την πρώτη του δροσιά, την όμορφιά, την χάρι. Κ' έστάθηκαν συλ- λογισμένοι, σαν τον φιλάργυρον εκείνον, που γυ- ρεύει μια γωνιά άγνωστη για όλους, για να κρύψη το θησαυρό του, που φοβάται μήπως άπάνω σ' αυτόν ρίξουν οι άνθρωποι τα λάιμαργα μάτια τους.

Γι' αυτό, σαν έμεγάλωνεν ή Δροσουλά και είδαν οι γονείς της πώς μαζί μ' αυτήν μεγάλωσε κι' ή λάμψη της όμορφιάς της, ζηλότυπα την έκρυψαν μέσα στο σπίτι τους, που ήταν κοντά στην θά- λασσα.

Η Δροσουλά πολλές φορές, με δάκρυα στα μάτια, είπε στη μάνα της:

— Μαννούλα μου, τί όμορφη πούναι ή θάλασσα και ο άπρος άφρός, που παίζει με τα πετραδά- κια στην άκρογαλιά! πόσες φορές λαχταρώ να βγω άπ' εδώ μέσα, να τρέξω κοντά στα πράσινα της θάλασσας νερά, να παίξω με τα πετραδάκια, όπως ή άλλες φιληνάδες μου! Μητέρα μου χρυσή, σου ύπόσχομαι, πώς θα γυρίσω γρήγορα.

Και ή μαννούλα της, που ράγισε ή καρδιά της, σαν είδε τα άθφα ματάκια της πλημμυρισμένα από δάκρυα, την έσειλε να παίξη με τα μικρά της άκρογαλιά; πετραδάκια και να βουτήξη τα παχουλά χεράκια της στον κρινόλευκο άφρό, που τα δροσίζε με τα φιλά του.

Σαν βγήκε άπ' την φυλακή εκείνη ή Δροσουλά και σήκωσε τα μάτια της άψηλά, θαμβώθηκε άπ' την όμορφιά του ούρανού, που γελαστός την κύ- ταζε να τρέξη τρελλά και να σκοντάψουν τα γυ- μνά πόδια της στα πετραδάκια' σαν είδε τον όλό- χρυσο ήλιο να της φιλή με τρέλλα τα ξανθά μαλ- λάκια της, σαν είδε την γαλανή θάλασσα να νανουρίζη της βαρκούλες, που κολυμπούσαν μέσα της και να καθρεφείζη πιστά το κομψό και λυ- γερό σωματάκι της, έβγαλε μια φωνή μεγάλη κι' άνοιξε πειδ πολύ τα θαμπωμένα μάτια της, για να χωρέση μέσα της και να μείνη άξέχαστη στο ν' ύ της ή μαγευτική εκείνη όμορφιά, που την έκανε να φαντάζεται, πώς βλέπει ένα άπ' εκείνα τα χρυσά όνειρα, που κάθε βράδυ την έστειλε ο γλυκός ύπνος, γιατί κι' αυτός ήθελε

πάντα να βλέπη τα χειλάκια της, που έμοιζαν σαν δυο όρμα κεράσια, στολισμένα με το παιδιότικο άθφο γέλιο της χαράς.

Έπαιξε, έπαιξε ή Δροσουλά ως το βράδυ μαζί με της φιληνάδες της, είδε με τρελλή χαρά τα πε- τραδάκια, που έρριχνε μέσα στη θάλασσα, ν' άνοι- γουν το νερό και να κάνουν ώραιους κανονικούς κύκλους, έβούτηξε τα πόδια της, τα γυμνά ως το γόνατο, μέσ' στον άφρό της θάλασσας και έγε- λουσε, όταν έβλεπε, πώς έμοιαζαν μ' αυτόν στην άσπριλα.

Όταν πειδ είδε, πώς ο ήλιος έρριχνε τα στερνά φιλά του άπάνω στο άντικρυνό καταπράσινο βουνό, γύρισε στο σπίτι της πειδ δροσάτη, πειδ κόκκινη, πειδ εύθυμη.

Έπιστρέφοντας, ηύρε την φιληνάδα της την Τίνα να κατεβαίνει άπ' τον αντίθετο δρόμο. Ήταν κι' εκείνη όμορφη, κι' εκείνη δροσερή κι' δλόχαρη, μα έφαινονταν λίγο κουρασμένη και στα μάγουλά της δέν έβλεπε τα τριαντάφυλλα, που άνθίζαν στα μάγουλα της Δροσουλάς.

— Άπό που έρχεσαι, Δροσουλά; της είπεν ή Τίνα.

— Άπ' την άκρογαλιά, είπ' εκείνη' έπαιξα με τα πετραδάκια και με τον άφρό της θάλασσας. Και σ' άπό που έρχεσαι;

— Έγώ έρχομαι άπ' το πειδ εύμορφο μέρος, που έχει το νησί μας' είν' ένα μονοπάτι, σπαρμένο με λουλούδια, που σε ζαλίζουν με τα ώραια χρώ- ματά τους, όπου το άεράκι σε μεθ' άπ' της; μυ- ρωδιές, που χύνουν γύρω τα μοσχομυρισμένα για- σεμιά και τα δροσολουσμένα τριαντάφυλλα, όπου τα άηδονάκια με τους μελωδικούς λαρυγγισμούς των σε νανουρίζουν σ' ένα ύπνο γεμάτο άπό μα- γικά όνειρα και σε κάνουν να ξεχάσης όλο τον κόσμο... Έλα και σύ, Δροσουλά, εκεί, να ίδης πόσο εύμορφο είν' εκείνο το μονοπάτι! Έκει παί- ζει καλλίτερα κανείς, παρά με τα πετραδάκια της άκρογαλιάς' εκεί δέν βουτ' κανείς τα πόδια του μέσα στα κρύα νερά της θάλασσας με τον άπρο άφρό, μα σ' ένα άπαλό-άταλό χρωματιστό χαλί, καμωμένο άπό μενεξέδες, κρίνους, βιολέττες και τριαντάφυλλα' εκεί δέν άκούς το μονότονο ψιθύ- ρισμα της θάλασσας, που μοιάζει σαν λυπητερό τραγουδί, αλλά μια θεία μελωδία των πουλιών, που σαν τρελλά πετούν άπάνω σ' άνθισμένα δέν- δρα κι' ανταλλάσσουν όλόγλυκα φιλά αγάπης.

Όλη εκείνη τη νύκτα ή Δροσουλά δέν κοιμή- θηκε' τώρα, που έμαθε, πώς μέσα στο νησί — έχει ένα τέτοιο μαγικό μονοπάτι, ήθελε να το ιδή, να τρέξη μέσα και να μεθύση με της μυρω- διές, που έχυναν τα γιασεμιά και τα τριαντάφυλλα.

Και το πρωί είπε στη μητερούλα της:

— Μητέρα μου, άφησέ με σήμερα να παίξω στο άνθοσπαρμένο μονοπάτι, που είναι τόσο εύμορφο! Μοί τ' όπε ή Τίνα.

Έφριξε ή δύστυχη μητέρα της, σαν άκουσε την έπιθυμία της Δροσουλάς.

— Στο μονοπάτι της Αγάπης; Όχι, χρυσή μου κόρη, ποτέ, ποτέ εκεί μη τολμήσης να πατήσης το γυμνό ποδαράκι σου. Εκεί, κάτω άπό τα λου- λούδια, που το στολίζουν, έχει άγκάθια σκληρά, που άπανα θα σε κεντήσουν, θα μτώσουν τα άσπρα πόδια σου κι' ο πόνος θάναι παντοτεινός. Κι' αν άψηφήσης τον πόνο και το περάσης, όλο θαύρης στην άκρη του ένα γκρημνό, που όποιος πέση μέσα, δέν μπορεί πειδ να σηκωθή... Όχι, Δροσουλά μου' στο μονοπάτι της Αγάπης ποτέ, ποτέ μη τρέξης.

Και ή Δροσουλά άκουσε την συμβουλή της μαν- νούλας της και μόνο στην άκρογαλιά κατέβηκε να παίξη.

Μά όταν κι' ή ψυχή της μητέρας της επέταξε μακριά, όταν δέν άκουε πειδ το αγαπημένο στόμα της να της δίνη της; πολύτιμες συμβουλές, όταν έμεινε μονάχη, ήλθε πάλι ή Τίνα και της είπε: — Η χαρά είν' εκεί, έλα.

Και, χωρίς να θυμηθή τα τελευταία λόγια της μαννούλας της, ή Δροσουλά ένα καθαρό άνοιξιό- τικο πρωί άρχισε να ανεβαίνει το άνθοσπαρμένο μονοπάτι, κρατώντας άπ' το χέρι την Τίνα.

Το άεράκι της; άνοιξες έσκόρπισε γύρω της της; μεθυστικές μυρωδιές των γιασεμιών και των με- νεξέδων, τα τρελλά πουλιά πετούσαν άπό πάνω της και με το εύθυμο ήρωικό τραγουδί τους έγέ- μιζαν τον άέρα χαρά.

Τή χαρά αυτήν την νοιώθει να πλημμυρή το

στήθος της ή Δροσουλά και προχωρεί, βουτ' τ' άσπρα πόδια της μέσα σ' άπαλό χρωματιστό χαλί, που στρώνεται κάτω, χωρίς να αισθάνεται τον πόνο, που της φέρνουν τ' άγκάθια, που κρύ- βονται άπό κάτω.

Θέλει να χαρή την εύμορφιά, που άπλώνεται γύρω της, τα λουλούδια, τον ούρανό, της; χρυσές άχτίδας, που παιχιδιάρικες ρίχνονταν άπάνω στα σγουρά μαλλιά της, θέλει να νοιώθη τα αϊθέρια φιλά, που μοιράζει το μεθυστικό άεράκι στο φύ- σμα του και να μεθύση με το ήδονικό ποτήρι, που όλες έμεινες ή εύμορφίες την πλησιάζουν στα διψασμένα χείλη της.

— Άς γυρίσωμε πειδ, Τίνα, λέγει στην φιλη- νάδα της' πονώ πολύ και δέν μπορώ να προχωρήσω.

Έρχισαν να πονούν τα πόδια της, μα ή Τίνα την έκράτησε.

— Όχι, είπε, Δροσουλά' έχει και άλλες εύμορ- φίες το μονοπάτι της Αγάπης. Πάμε παρακάτω.

Και όσο προχωρούν, τόσο πειδ πολλές χαρές δοκιμάζουν και ή δυό.

Η Δροσουλά ξεχάσε πειδ τον πόνο' έχει μια τρελλή έπιθυμία να φθάση ως το τέλος.

Μά άξαφνα ή Δροσουλά τρώμαξε κι' έβγαλε μια δυνατή φωνή. Ένας γκρημνός φοβερός, άγριος, φάνηκε έμπρός της.

— Μη, Τίνα, έλεγε' ά; γυρίσωμε πίσω, φοβούμαι. Μά ή Τίνα όλοένα την έσπρωχνε.

— Μη φοβάσαι, Δροσουλά' διές εκεί κάτω!

Βλέπεις εκείνο το ολοκόκκινο λουλούδι, που φυ- τρώνει περήφανο σ' αυτό τον γκρημνό; Είναι πειδ εύμορφο άπ' όλα, όσα είδες έως τώρα' Έχει μια μυρωδιά ούράνια, που σε μεθ' και σ' απο- κοιμίζει μ' ένα ύπνο ήδονικό, που σε κάνει να ξεχάσης όλο τον κόσμο και να γνωρίσης για μια στιγμή την εύτυχία.

Όταν ή Δροσουλά γύρισε και είδε το λουλούδι εκείνο με τα κτυπητά χρώματα, ζαλίστηκε, θάμ- πωσαν τα μάτια της, της φάνηκε πώς με το κόκ- κινό του χρώμα της μιλούσε λόγια έλκυσετικά.

— Έλα κοντά μου, της έλεγε, και δέν θα μετα- νοιώσης. Έγώ θα σε χάρισω ένα κόσμο καινούρ- γιο, άγνωστο για σένα, θα σε φέρω μέσα στο ολοκόκκινο παλάτι της τρελλής χαράς. Και εκεί μέσα θα σε δώσω να πιής ένα όλόγλυκο ποτήρι, που θα σ' αποκοιμήση σ' ένα ύπνο, γεμάτο άπό χρυσά όνειρα...

Ζηλωμένη ή Δροσουλά άπό τα λόγια αυτά, γλύστρησε λιγάκι, για να φθάση έως εκεί. Άπλωσε τα κάτασπρα χέρια της, για να το πιάση, μα στη στιγμή είδε πώς το λουλούδι ήταν ψεύτικο' καμ- μια χαρά, καμμιά εύτυχία δέν της έδωκε. Με φρίκη είδε τα χέρια της' ήταν κατακόκκινα άπό την ψεύτικη βαφή του λουλουδιού, που την έφαι- νονταν σαν αίμα.

Δοκίμασε να σηκωθή, μα δέν μπόρεσε' το πέ- σιμο ήτανε μεγάλο, κι' όσο προσπαθούσε να ση- κωθή, τόσο πειδ κάτω στον γκρημνό έπεφτε.

Χλωμή τώρα, άκίνητη, με τα μάτια γεμάτα δά- κρυα άπό τον πόνο, με τα ρούχα σκονισμένα και τσαλακωμένα άπό το φοβερό πέσιμο, με τα όλό- χρυσα μαλλιά, άτακτα ριχμένα στους ώμους, συλ- λογίζεται τα άθφα παιγνίδια της με τα πετραδά- κια της και με τον κάτασπρο άφρό της θάλασσας, και κάπου-κάπου μια άνατριχίλα της άναταράζει όλο της το σώμα.

Με τα χέρια της τα ματωμένα, τραβ' και κομ- ματιάζει τα όλόξανθα μαλλιά, που θαρρείς, πώς κι' αυτά έχασαν το άγνό εκείνο χρυσαφένιο χρώμα τους, γιατί κι' αυτά τυλίχθηκαν μέσα στην σκόνη. Με φρίκη βλέπει, πώς και τα πόδια της είναι κόκκινα βαμμένα, ματωμένα άπό την ψεύτικη τοθ λουλουδιού βαφή. Τα σκουπίζει με το φουσιάνι της, μα ή κόκκινες κηλίδες δέν χάνονται.

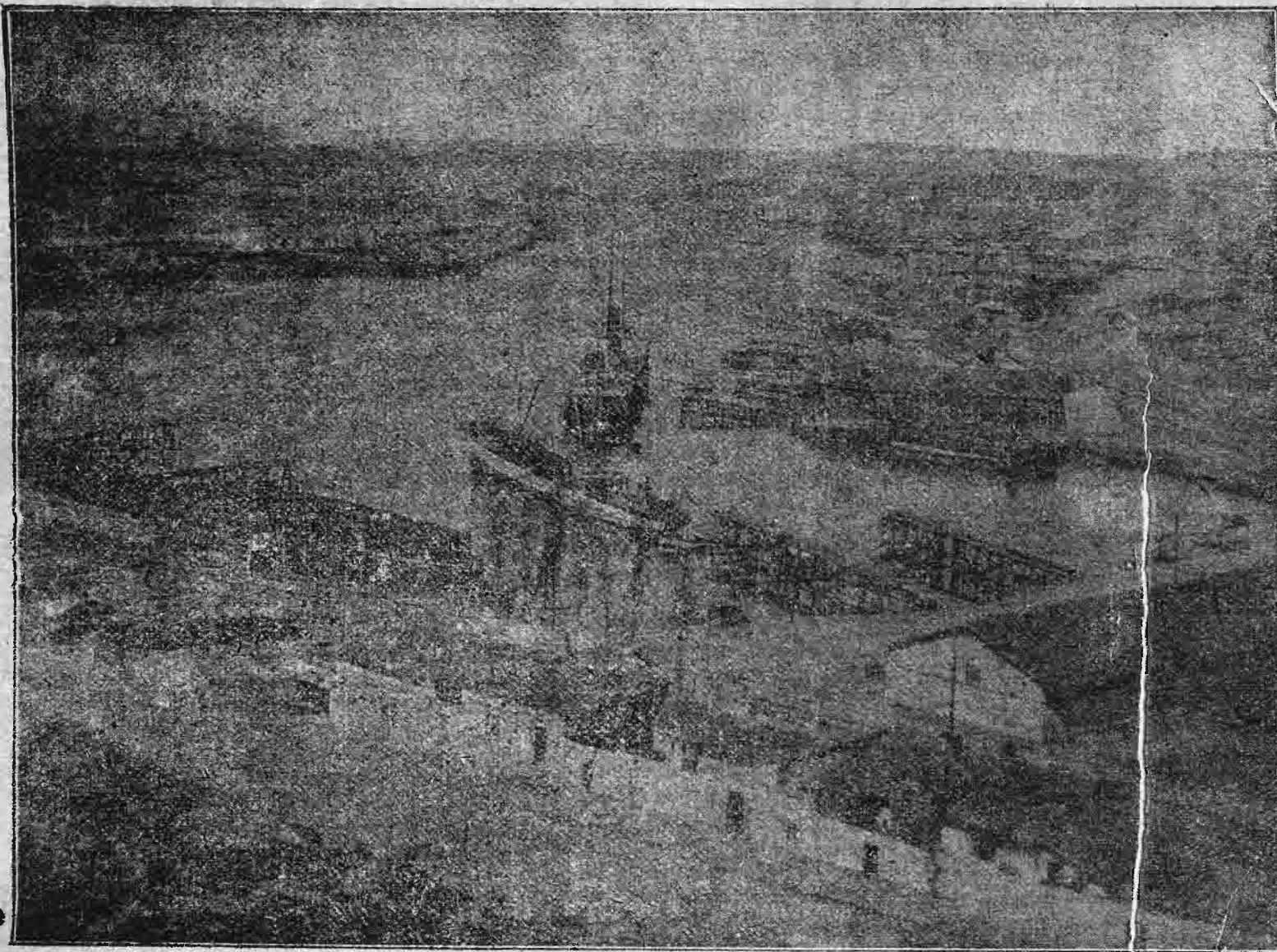

Έξαφνα εκεί κάτω άκουσε ένα: πάφ! πάφ! Έσούθηκε ως στην άκρη του γκρημνού, έφθασε πειδ στο τέλος και βλέπει τ' άσπρα κύματα να σπάνουνε στα πόδια του γκρημνού με το δυνατό τους: πάφ! πάφ!

— Μόνο ή θάλασσα θα με πλύνη άπό τα αίμα- τα, είπε, κι' έβούτηξε τα πόδια της στο νερό.

Τα πράσινα της θάλασσας νερά, τα στεφανω- μένα με τον κρινόλευκο άφρό, ή πρώτη αγάπη της Δροσουλάς, την πήραν στην κρύα άγκαλιά τους και ξεκούρασαν το πονεμένο σώμα της.

Τα κύματα λυπητερά-λυπητερά νανούρισαν τον τελευταίο ύπνο της Δροσουλάς.

Ἡ φοβερὰ ἐκρηξις ἐν τῷ λιμένι τοῦ Ἀρχαγγέλου.

ΛΕΩΝΙΔΑ Ν. ΚΑΛΑΜΙΔΑ

Ἡ ΖΩΗ

Σήμερον τελείται τὸ τεσσαρακονθήμερον μνημό-
συνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀλήστου
μνήμης *Λεωνίδα Ν. Καλαμίδα*. Τὸ «Ἀπ' Όλα»,
εἰς τὸ ὅποιον ἐκθύμως συνειργάσθη ὁ πολέμιος
οὗτος ἀνὴρ, ἐπὶ τῇ ὀδυνηρᾷ ταύτῃ εὐκαιρίᾳ δημο-
σιεύει τὸ κατωτέρω πρωτότυπον ἄρθρον του. Τὸ
ἔργον τοῦτο, γραφέν γαλλιστί, καθὼς καὶ πολλὰ
ἔργα του φιλοσοφικοῦ περιεχομένου, μεταφράσθη
ἐπίτηδες διὰ τὸ «Ἀπ' Όλα» καὶ προσφέρεται εἰς
τοὺς ἀναγνώστας του ὡς τελευταία ἀπήχησις τῆς
μεγάλης ἐκείνου ψυχῆς.

Εὐρισκόμεθα ἐπὶ τοῦ αὐστριακοῦ ἀτμοπλοίου
«Bregenz», τὸ ὅποιον διέσχισε τὴν Μεσόγειον.

Μετὰ τῶν ἐπιβατῶν καὶ τοῦ πληρώματος αἱ
γνωμίαι καὶ αἱ σχέσεις συνάπτονται εὐκολώτατα·
δι' αὐτὸ ἔχαιρον ἰδιαιτέρως, ὁμιλῶν ὅσον ἡδυνά-
μην συχνότερον μὲ ἓνα ἀνώτερον ἀξιωματικόν,
ἀνθρώπον δύστηνον μὲν, ἀλλὰ καὶ πολὺ προσηνῆ
καὶ εὐάρεστον ὁμιλητὴν.

Ἐποφασίζομεθα ἀπὸ τῶν ὠραίων καιρῶν καὶ
περιπατούσαμεν γοητικῶς ἐπὶ τῆς γαφύρας, γοητευ-
μένοι ἀπὸ τὴν διαύγειαν τῆς ἐνάστερου ἐκείνης
νυκτός.

Ὁ ἀξιωματικὸς μου ἐβράδιζε κατὰ μόναν μὲ ἐξαι-
ρητικὴν σπουδὴν. Ἐχειρονόμει καὶ ἐφαίνετο ὑπερ-
βολικὰ στενοχωρημένος. Αἰφνης μὲ πλησιάζει καὶ
μὲ λέγει:

— Ἡ ζωὴ εἶναι κόλασις. Κόλασις ἀληθινή, τὸ
ἀντιλαμβάνεσθε; Καὶ ἡ ζωὴ αὕτη δὲν ἦτο διόλου
ἀναγκαῖα οὕτε εἶναι.

— Ἀναγκαῖα; καὶ εἰς ποῖον;

— Ἐξῆς, εἰς ποῖον; μὰ εἰς ἐμέ, εἰς σᾶς, εἰς ὅλον
τὸν κόσμον, βέβαια!

— Προσέξατε, φίλε μου! ἀνατρέπετε τὸ λεξικόν
μου καὶ φοβοῦμαι μάλιστα, ὅτι καὶ τὸ ἴδιόν σας
δὲν μένει περισσότερο τοῦ ἴδικού μου ἀβλαβές.
Ἐχω τὴν πεποίθησιν, ὅτι, συμφώνως πρὸς τὸ λε-
ξικόν, ἀνάγκη σημαίνει τὸν χαρακτήρα ἐκείνου, τοῦ
ὁποίου δὲν δυνάμεθα νὰ στερηθῶμεν ἀναγκαῖον

δὲ εἶναι πᾶν πρᾶγμα, τὸ ὅποιον εἶναι ἀδύνατον
ν' ἀποφύγωμεν. Σεῖς ὅμως φρονεῖτε, ὅτι ἡ ζωὴ
δὲν εἶναι ἀναγκαῖα. Μὲ φαίνεται, ὅτι μ' αὐτὸ θέ-
λετε νὰ εἰπῆτε, ὅτι εἶναι δυνατόν, κατὰ τὴν θέ-
λησιν ἐκάστου, νὰ γεννηθῆ ἄνευ ἢ νὰ μὴ γεν-
νηθῆ.

— Βλέπω, ὅτι θέλετε νὰ μὲ περιπλέξετε· μὲ
παίζετε ἓνα παιγνίδι διαλεκτικῆς καὶ τώρα ἐννοῶ
τίσιν εἰσθε ἀπόγονος. Ἐν τούτοις, δὲν ἀμφι-
βάλλω ποσῶς, ὅτι καταλαμβάνετε πολὺ καλὰ τὴν
ἡθελον νὰ σᾶς εἰπῶ.

— Σᾶς ἐμφράζω τὴν εὐγνωμοσύνην μου διὰ τὴν
μομφὴν σας. Μὲ κατηγορεῖτε τοὺς προγόνους μου·
ἐν τούτοις, οὐδὲν μὲ κολαμεύει τόσο, ὅσον καὶ ἡ
μικροτέρα ἔστω πρὸς αὐτοὺς ὁμοιότης μου. Πι-
στεύω εὐλικρινῶς, ὅτι ὑπάρχουν πολὺ ὀλίγα πράγ-
ματα, ἱκανὰ νὰ παραβληθῶσι πρὸς μίαν ὀρθὴν
διαλεκτικὴν, ἧς σέβεται ἑαυτὴν καὶ ἡ ὁποία ἐπι-
βάλλεται διὰ τοῦ κύρους της καὶ ἔχι διὰ τῆς βίας.
Ἡ διαλεκτικὴ αὕτη ἀποτελεῖ τὴν σιληθρόνα τοῦ
ἀνθρωπίνου πνεύματος, καὶ ἂν ἡ τέχνη ἠθέλησε,
καὶ οἱ πρόγονοί μου πρόωτοι ἐπαλλείργησαν τὸ
τάλαντον αὐτό, τὸ ὅποιον ἀποτελεῖ τὴν δόξαν τοῦ
πολιτισμοῦ, σᾶς παρακαλῶ, νὰ μὴ μὲ κακίζετε, ἂν
σφάλλατε σεῖς εἰς τοῦτο.

— Φουρτούνα μου! μὲ τριμλοποδιάζετε διδασκα-
λικώτατα. Ἀλλὰ μὴ σταύσετε δι' αὐτὸ νὰ καυ-
χηθῆτε. Δὲν εἶναι, ἄλλως τε, δύσκολον. Ὁ πρῶτος
τυχῶν, εἴμπορεῖ νὰ ἐπιβρίνη ὅποιον τύχη καὶ γὰρ
ὅ,τι τύχη. Ἄς ἀναστρέψωμεν τοὺς ῥόλους καὶ θὰ
ἴδῃτε. Θὰ ἤμην πολὺ περίεργος ν' ἀκούσω τὴν
ἰδικὴν σας ἀποψιν εἰς τὸ ζήτημα, ποῦ σᾶς εἶπα
πρὸ ὀλίγου.

— Πολὺ προθύμως. Ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ
ἐσκέπτομαι καθὼς ὅλος ὁ κόσμος· ὅτι δηλαδὴ, δὲν
δυνάμεθα νὰ ἐκλέξωμεν ἓνα σκοπὸν διὰ τὴν ζωὴν
μας, ὅπως δὲν δυνάμεθα κατὰ τὴν ἐκλογὴν μας
νὰ ἐμφανισθῶμεν ἄνθρωποι, μαλάκια ἢ δένδρα.
Ἡ ζωὴ μας εἶναι ἀμετακλήτως καθωρισμένη ὑπὸ
τῆς φύσεως αὐτῆς, τῆς κληρονομικότητός μας, τῶν
ἀναγκῶν μας, τῶν κλίσεών μας καὶ τῶν φυσικῶν
τάσεων, τῶν ἀναποφύκτων καὶ ἀκαταγωνίστων.
Αἱ ἀνάγκαι μας ἔχουν ἀναλάβει τὴν διατήρησιν
τῆς ζωῆς, ἡ δὲ κρίσις μας καὶ ἡ θέλησίς μας σχε-
δὸν οὐδεμίαν ἐπιρροὴν ἔπ' αὐτῶν ἐξασκοῦσιν.
Αἱ κλίσεις μας χρησιμεύουσιν ὡς ῥίζαι τῶν αἰ-

σθημάτων καὶ τῶν παθῶν. Αὐταὶ
μᾶς ρυμουλκοῦσι καὶ καθορίζουσι
τὴν ἀτομικὴν μας ἐξέλιξιν.

Αἱ εὐτυχίαι μας γονιμοποιοῦσι
τὴν γνώσιν, ἧτις κατὰ τὸ πλαῖ-
στον εἶναι εἰς τὴν ὑψηλοτάτην τῶν
αἰσθημάτων, ἀλλ' ἡ ὁποία ἐπίσης
περικλείει καὶ ἰδιαιτέρας ἀπο-
λαύσεις.

Διερχόμεθα τὴν ζωὴν μας, τρέ-
χοντες πρὸς ἱκανοποίησιν τῶν
ἀναγκῶν μας, τῶν ὀρέξεών μας,
τῶν ἰδεῶν. Καὶ τοῦτο ἀκριβῶς
ἀποτελεῖ τὴν εὐχαρίστησιν μας,
τὴν ἄλλως καλουμένην εὐτυχίαν,
ἢ τὸ ἀντίθετον αὐτοῦ, τὴν φοβε-
ρὰν δυστυχίαν, τὴν ὁποίαν ἀπο-
φεύγομεν ὅσον δυνάμεθα. Ἐν ἄλ-
λοις λόγοις, εἴμεθα ἐξηναγασμέ-
νοι νὰ ἐπιζητῶμεν, ὅπως εἴμεθα
εὐτυχεῖς· ἴδου ὁ σκοπὸς ὁ ἐπιβε-
βλημένος εἰς τὴν ζωὴν μας. Ἴδου
τί εἶναι ἀναγκαῖον, παρὰ τὴν
ἀδικαιολόγητον διαβεβαίωσιν σας.
Βλέπετε, ὅτι τὸ πρᾶγμα ἐξαρτᾶται
ἀπὸ τὴν κοινὴν πείραν καὶ οὐδε-
μία ὑπόθεσις τὸ ἔχει κηλιδώσει,
οὐδὲ διαφθαίρει μάρμια θεωρία.

— Μπρ! Τὸ ἔχουν κηλιδώσει
εἰδικαί μελέται, τὰς ὁποίας δὲν
ἐφανταζόμην, ὅτι εἴχετε κάμει.
Φαίνεται, ὅτι εἰσθε καθηγητὴς
τῆς ψυχολογίας καὶ εὐρίσκεσθε εἰς
τὸ στοιχείον σας· δι' αὐτὸ μὲ κά-
ματε ν' ἀποδεχθῶ ὅτι θέλετε.
Εἶναι τὸ ἴδιον, ἂν σᾶς περιέπλα-
νον εἰς κάποιον ζήτημα τοῦ ἐπαγ-
γέλματός μου, διὰ νὰ σᾶς κάμω
νὰ παραδεχθῆτε ὅ,τι μοῦ περνᾷ
ἀπὸ τὸ κεφάλι. Δὲν εἶναι ἔτσι;
Ἡ γνώμη μου δὲν εἶναι τόσο

μωρὰ, ὅσον σεῖς θέλετε νὰ τὴν ἀποδείξετε, χωρὶς
νὰ εἴπω ὅτι νὰ σᾶς ἀντικρούσω.

— Σᾶς βεβαίω, ὅτι εἶμαι ἀπλοῦς μόνον ἐρασι-
τέχνης τῆς ψυχολογίας, ὡς ἦτο δυνατόν νὰ εἶμαι
καὶ πολλῶν ἄλλων πραγμάτων· οὐδέποτε δ' ἀπέρ-
ρευσα ἀπὸ ἐμὲ καθηγητικῆς τῆς ἀξιώσεως. Ἐν πάσῃ
περιπτώσει, δύνασθε νὰ εἰσθε βέβαιοι, ὅτι ἡ δια-
λεκτικὴ μου δὲν ἔχει συγγένειαν μὲ τὴν ἰδικὴν
σας. Δὲν ἀρνοῦμαι, ὅτι ὑπάρχει καὶ θλίψις εἰς τὴν
ζωὴν· ἐν τούτοις, καὶ δὲν θὰ ἀρνηθῆτε, ὅτι, παρὰ
τὸν Λεοπάρδη καὶ τὸν Σπενάουερ, οἱ ὅποιοι
θλίψις καὶ μόνον βλέπουσιν ἐν τῇ ζωῇ, ὑπάρχουν
καὶ ἀγαθοὶ πολῖται, οἵτινες εἰςέβουον ν' ἀπολαμ-
βάνουν τὰς πικρὰς τέρψεις της. Τὸ νὰ προσ-
κολλᾶται τις εἰς τοὺς ὀλοφυρμούς ἢ νὰ περνᾷ
τὴν ζωὴν του καθὼς ὁ ἅγιος Συμεὼν ἐπάνω εἰς
ἓνα στύλον, δὲν εἶναι ἡ ἰδικὴ μου προτίμησις καί,
διὰ νὰ σᾶς εἰπῶ ἀπεριφράστως τὴν γνώμην μου,
διαβλέπω εἰς τὸν τρόπον αὐτὸν τῆς ἀντιλήψεως
μῖαν διαστροφήν. Ἡ ζωὴ εἶναι ὠραία καὶ καλὴ,
εἶναι θελητικὴ, καθὼς ἐν κάσσανον ζαχαρόπη-
κτον, ἀρκεῖ νὰ λάβῃ κάνας τὴν φροντίδα νὰ τὸ
ξεφλουδίσει.

— Ἴδου δελεαστικὰ ἐπιχειρήματα, διὰ νὰ θέλ-
ξετε τὸν ἀμωρᾶν σας. Ποῖος λοιπὸν θὰ ἦτο δυ-
νατὸν ν' ἀνισταθῆ εἰς τὰ ζαχαρόπηκτα κάσσανά
σας; Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἡ οὐσιώδης αὕτη ἀντι-
θεσις εἶναι μεγάλης ἀξίας. Ἡ δυσαρρέσειά μου,
διότι δὲν ἐνίκησα κατὰ τὴν συζήτησιν ταύτην, μὲ
κάμει πρὸς στιγμὴν νὰ λησμονήσω τὴν ἀγωνίαν
μου. Μοῦ κατευθύνετε τὴν πυξίδα μου καὶ μοῦ
ἐγλυκάνετε τὴν πικρίαν, ποῦ εἶχα εἰς τὴν καρδίαν.
Πρέπει νὰ σᾶς ἀποδώσω τὰ ἴσα... Καμαρόττο!
φῆρε μὰς ἐπάνω κἀνὲν ἀναψυκτικόν!

(Μετὰφρασις)

ΣΚΕΨΕΙΣ

✧ Οἱ εὐαίσθητοι ζητοῦν νὰ ἀγαπῶνται. Οἱ
κενόδοξοι νὰ προτιμῶνται.

✧ Προτιμότερον νὰ κατοικῆς εἰς ἔρημον, παρὰ
νὰ σοξῆς μὲ γυναῖκα φιλόνηκον.

✧ Εἰς τὸν δρόμον, ὅπου πηγαίνεις, οὐτε προ-
χώρει ἀπὸ τοὺς συντρόφους σου, οὔτε μένει ὀπίσω
ἀπὸ αὐτοῦς.

15
**Η ΨΥΧΗ
 ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ**
 ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

(συνέχεια από σελ. 213)

'Η νεαρά γυνή δὲν μοῦ ἐφάνη ἐκ πρώτης ὄψεως ὡραία, διότι εἶχε μαύρα μαλλιά καὶ μαύρα μάτια, δι' ἐμὲ δὲ ἡ ὡραιότης συνίστατο εἰς τὸ λευκὸν καὶ ξανθόν, καθὼς ἦτο ἡ Εὐα Μερεδιθ. Ἐκτός δὲ τούτου, κατὰ τὴν κρίσιν μου, ἡ ὁποία ἦτο πολὺ ἀπειρος, δὲν ἠδυνάμην νὰ διακρίνω τὴν καλλονὴν ἀπὸ τὴν ἐκφρασιν τῆς καλοσύνης.

Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εὗρισκον γλυκὺ νὰ παρατηρῶ, ἐθεώρουν ὡς γλυκὺ καὶ διὰ τὴν καρδίαν, καὶ παρήλθε καιρὸς, ἕως οὗτου ὁμολογήσω τὴν καλλονὴν τῆς γυναικὸς ἐκείνης, τῆς ὁποίας τὸ μέτωπον ἦτο ὑπεροπτικόν, τὸ βλέμμα περιφρονητικόν, τὸ στόμα ἀνευ μειδιάματος.

Κ' ἐκεῖνη, κοθῶ; καὶ ὁ λόρδος Κύσιγκτων, ἦτο ὑψηλοῦ ἀναστήματος, ἀδύνατος καὶ κάπως ὠχρὰ. Μεταξὺ τῶν ὑπῆρχε, νομίζει τις, ὁ οἰκογενειακὸς τύπος. Αἱ δύο φύσεις θὰ ὁμοιάζον, φαίνεται, πάρα πολὺ, διὰ νὰ δύνανται νὰ ταιριάζουν. Αὐτὰ τὰ δύο πρόσωπα, τὰ ψυχρὰ καὶ σιωπηλὰ, ἔμενον πλησίον ἀλλήλων ἀσφαλῶς χωρὶς νὰ ἀγαπῶνται, χωρὶς νὰ αἰσθάνωνται τὴν ἀνάγκην νὰ ὁμιλήσασιν.

Καὶ τὸ παιδί ἐπίσης εἶχε διδαχθῆ νὰ μὴ κάμνῃ θόρυβον, διότι ἐβάδιζε μὲ τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν, εἰς τὸ ἐλάχιστον δὲ τρίζιμον τοῦ δαπέδου, τὸ αὐστηρὸν βλέμμα τῆς μητρὸς του ἢ τοῦ λόρδου τὸ μετέβαλλεν εἰς ἀγαλμα

Ἦτο πολὺ ἄργα, διὰ νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸ χωριό μου, ἀλλὰ πάντοτε εὗρισκται καιρὸς, διὰ νὰ θρηνηθῇ τις ὅτι ἠγάπησε καὶ ἔχασεν Ἡ καρδία μου συνεσφίγγετο ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τοῦ οἰκίσκου μου, τοῦ χωριοῦ μου, τῆς ἐλευθερίας μου.

Ἰδὲ νὶ ἀντελήφθην ἐκ τοῦ θλιβεροῦ ἐκεῖνον περιβάλλοντος: Ὁ λόρδος Κύσιγκτων ἦλθεν εἰς τὸ Μονπελιέ, διὰ νὰ περιποιηθῇ τὴν ὑγίαν του, ἥτις εἶχε κλονισθῆ ἀπὸ τὸ κλίμα τῶν Ἰνδιῶν. Δεῦτερος υἱὸς τοῦ δουκὸς Κύσιγκτων, λόρδος αὐτός, ἔφειλε τὴν μεγάλην περιουσίαν του εἰς τὰ προσόντα του. Ἡ λαίδη Μαίρη ἦτο σύζυγος τοῦ νεωτέρου του ἀδελφοῦ καὶ ὁ Τζέιμς Κύσιγκτων, κύριος νὰ διαθέσῃ τὰ πλούτη του, ὑπέδειξεν ὡς κληρονόμον του τὸν ἀνεψιὸν του, τὸν υἱὸν τῆς λαίδης Μαίρης. Ὅσον ἀφορᾷ ἐμὲ, ἤρχισεν νὰ περιποιηθῆμαι τὸν γέροντα μὲ ὄλον τὸν ζῆλον, τὸν ὁποῖον εἶχον, πεπεισμένως, ὅτι τὸ καλλίτερον μέ-

Γιγάντιον τεθωρακισμένον ἀγγλικὸν αὐτοκίνητον, προσβληθὲν ὑπὸ γερμανικοῦ πεζικοῦ.

σον τοῦ νὰ βελτιώσῃ τις μίαν δυσάρεστον θέσιν, εἶναι νὰ ἐκτελῇ ἐπακριβῶς ἕστω καὶ ἐν ἐπαχθέ; καθήκον.

Ὁ λόρδος Κύσιγκτων ἐφάρτετο πρὸς ἐμὲ μὲ τὴν μεγαλειτέραν εὐγένειαν. Ἐν νεῦμά του πάντοτε μὲ ἠγαρίσκει διὰ κάθε περιποίησιν, τὴν ὁποίαν τοῦ προσέφερον, δι' ἕκαστον κίνημά μου, τὸ ὁποῖον τὸν ἐξυπηρετεῖ.

Τοῦ ἐδιάβαζα ἐκτενῆ ἀναγνώσματα, πλὴν ταῦτα οὐδὲν διέκοπτεν, εἰ μὴ ὁ γέρον, τὸν ὁποῖον ταῦτα ἐκοίμιζον, οὔτε ἡ νεαρά γυνή, ἡ ὁποία δὲν ἤκουσεν, οὔτε τὸ παιδί, τὸ ὁποῖον ἔτρεφε πρὸ τοῦ θείου του. Οὐδὲν εἶδον θλιβερότερον τοῦτου θέαμα, ἢ αἱ ὄμωες, κυρία, γνωρίζετε, ὅτι τὸ μικρὸ ἄσπρο σπῆτι ἀπὸ πολλοῦ εἶχε παύσει νὰ εἶναι παιδρὸν. Ἄλλ' ἡ σιγὴ, ἡ προερχομένη ἀπὸ τὴν δυστηχίαν, πρᾶντοθεῖται τόσον σοβαρὰς συνέψεις, ὥστε οἱ λόγοι θεωροῦνται ὡς ἀνεπαρκεῖς, διὰ νὰ τὰς ἀποδώσωσιν.

Αἰσθάνεται τις τὴν ζωὴν τῆς ψυχῆς ὑπὸ τὴν ἀκινήσιαν τοῦ σώματος. Ἐν τῇ νέᾳ μου κατοικίᾳ ἡ σιγὴ προήρχετο ἀπὸ τὸ κενόν, ποῦ ἐβασίλευεν εἰς τὰς ψυχὰς.

Μίαν ἡμέραν, ἐπὶ ὃ λόρδος Κύσιγκτων ἐφαίνετο κοιμώμενος, ἡ δὲ λαίδη Μαίρη ἦτο γυμνὴ εἰς τὸ ἐργόχειρόν της, ὁ μικρὸς Χάρης ἀνέβη εἰς τὰ γόνατά μου καὶ, ἐπειδὴ εὗρισκόμεθα εἰς μίαν μεμακρυσμένην γωνίαν τοῦ δωματίου, ἠδυνήθη νὰ μοῦ κάμῃ χαμηλὴ τῇ φωνῇ μερικὰς ἐρωτήσεις, μὲ τὴν ἀφελῆ περιέργειαν τῆς ἡλικίας του. Ἐπειτα καὶ ἐγὼ, μὴ σκεπτόμενος κἂν εἰς ὅτι ἔλεγον, τὸν ἠρώτησα περὶ τῆς οἰκογενείας του.

— Ἐχετε ἀδελφοὺς ἢ ἀδελφάς; τὸν ἠρώτησα.

— Ἐχω μίαν πολὺ εὐμορφη ἀδελφοῦλα.

— Πῶς τὴν λέγουσιν; ἐπανέλαβα, ἐπὶ μὲ τὸ βλέμμα διέτρεχον τὴν ἐπιφυλλίδα μιᾶς ἐφημερίδος.

— Ἐχει ἓνα πολὺ γλυκὺ ὄνομα; εἰμπορεῖτε νὰ τὸ μαντεύσετε, κύριε ἰατρὲ;

Δὲν γνωρίζω τί ἐσκέφθην. Εἰς τὸ χωριό μου δὲν εἶχον ἀκούσει, παρὰ ὀνόματα χωρικὰ, τὰ ὁποῖα δὲν ἦτο δυνατόν νὰ προσαρμόζωνται εἰς τὴν κόρην τῆς λαίδης Μαίρη. Ἡ κυρία Μερεδιθ ἦτο ἡ μόνη κυρία τοῦ κόσμου, τὴν ὁποίαν ἐγνώρισα.

Ἐν τῷ μεταξὺ τοῦ παιδὶ ἐπατελάμβανε:

— Τὸ μαντεύετε; τὸ μαντεύετε;

Ἐγὼ τότε ἀπήντησα μηχανικῶς:

— Μήπως τὴν λέγουσιν Εὐλν;

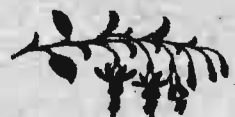
Ὁμιλοῦσαμεν πολὺ σιγὰ, ἀλλὰ τὴν στιγμήν, καθ' ἣν τὸ ὄνομα Εὐλν ἐξέφυγεν ἀπὸ τὰ χεῖρά μου, ὁ λόρδος Κύσιγκτων ἤνοιξεν ἀποτόμως τὰ μάτια καὶ ἐπηρέσθη ἐπὶ τοῦ καθίσματός του. Ἡ λαίδη Μαίρη ἀφῆκε νὰ τῆς ἐκφύγῃ ἡ βελόνη, μὲ τὴν ὁποίαν εἰργάζετο, καὶ ἐστράφη μὲ ζωηρότητα πρὸς ἐμὲ. Ἐστράχθη πολὺ ἀπὸ τὸ ἀποτέλεσμα, τὸ ὁποῖον παρήγαγεν ἡ ἀπάντησίς μου, παρατήρουν διαδοχικῶς τὸν λόρδον καὶ τὴν λαίδη, χωρὶς νὰ τολμῶ νὰ εἶπω ἓνα λόγον περισσότερον.

Παρήλθον μερικὰ λεπτά· ὁ λόρδος Κύσιγκτων ἐπανετίθει ἐπὶ τοῦ ἐρισινώτου τῆς πολυθρόνας του καὶ ἐκλείσεν ἐκ νέου τὰ μάτια. Ἡ λαίδη ἀνέλαβε τὴν βελόνην της, ὁ Χάρης δὲ καὶ ἐγὼ ἐπαύσαμεν νὰ ὁμιλῶμεν.

(ἀκαλουθεῖ)

Ἐργοστάσιον ἀεροπλάνων.

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΥ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΥ

ΧΡΥΣΟΣ ΚΑΙ ΚΑΡΔΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ

24

(συνέχεια από σελ. 214)

— Δώρα, σὰς ἀγαπῶ!
 ἐπανελάβην ἡ ἡχώ τὴν φράσιν ἐκείνην μέσα εἰς τὰ μύχια τῆς ψυχῆς τῆς κόρης. Ὡ! τὴν γλυκείαν αὐτὴν ἔκφρασιν διὰ κάθε κόρη, διὰ κάθε ψυχὴν τρυφεράν! Εἶναι ἡ οὐρανία θωπεΐα τῆς μάλλον ἰδανικῆς ἀπολαύσεως, εἶναι ἡ ἡδονικὴ ἀνάπαυσις κάθε κουρασμένης καὶ ἐξηντημένης καρδιάς, εἶναι ἡ χρυσοστεφῆς ἐπιθράβευσις ἐνὸς βίου, μεστοῦ ἀπὸ ἐλπίδας καὶ ὄνειρα.

Ὅσαι καρδίαι τὴν ἤκουσαν τὴν φράσιν ἐκείνην καὶ ἐπίστευσαν εἰς αὐτήν, ὅσαι ἠτύχησαν νὰ βαυκαληθῶσιν εἰς τὸ ναρκωτικὸν καὶ ἡδυπαθὲς ἡχημά της, μόνον αὐταὶ δύνανται ν' ἀναπλάσωσι μίαν ἀκόμη φορὰν ἐξ ἀναμνήσεως ἢ ἐξ αἰσθήσεως τὴν ἡδονὴν, τὴν ὁποῖαν ἐδοκίμασαν.

— Σὰς ἀγαπῶ!
 ψιθυρίζει ἡ ἐρώσα καρδιά, καὶ εἰς τὰς συλλαβὰς ἐκείνας τὰς μετρημένας περικλείεται ὁ ὠκεανὸς, τὸ ἀπέραντον, τὸ ἀχανές.

— Σὰς ἀγαπῶ!
 φωνάζει ἡ παλλομένη ψυχὴ καὶ εἰς τὴν φωνὴν ἐκείνην περικλείει ὅλους τοὺς τόνους τοὺς λεπτοὺς, τοὺς αἰθερίους, οἱ ὁποῖοι σκορπίζουν τὴν γλυκείαν κάρωσιν τῆς γαλήνης. Ἐμβάλλει τὴν πεποιθῆσιν, δίδει τὸ θάρρος, προσφέρει τὸν ἀδάμαστον καὶ ἀνίκητον βραχίονα, τὸν ἰκανὸν νὰ παλαίῃ, νὰ προστατεύῃ, νὰ δράσῃ, ἐνισχυόμενον ἀπὸ τὸ πυρπυρὸν αἶσθημα τῆς λατρείας καὶ τοῦ ἔρωτος.

Ἄλλ' ἂν τὴν ἐντύπωσιν αὐτὴν προσφέρῃ ἡ φράσις αὐτὴ τῆς ἀγάπης εἰς τὴν ψυχὴν, ἥτις τὴν ἀκούει, ὡς μὴ νομισθῆ, ὅτι εἶναι ὀλιγώτερον θαυσιλῆς εἰς τὴν ψυχὴν, ἢ ὁποῖα τὴν ἐκατομίζει. Ἄν ὁ ἀγαπώμενος εἶναι εὐτυχῆς, ὁ ἀγαπῶν ὅμως εἶναι εὐχεστέρος. Καὶ ἡ ἐκδήλωσις τῆς ἀγάπης τοῦ ἐκείνου τοῦ ἐνοσσοῦν τὴν εὐτυχίαν, περὶ τῆς ὁποίας ἴσως μέχρι τῆς στιγμῆς ἀμφέβαλλε. Τοῦ ἐμπνέει τὴν αὐτοπεποίθησιν, τὴν ἰσχύ, τὴν ἀντοχήν, τοῦ παρέχει μίαν δύναμιν ἀγνωστον καὶ τοῦ ἀποκαλύπτει θαμμένα πρὶν καὶ νεκρωμένα προσόντα.

Ὁ ἀγαπῶν εἶναι διπλοῦς ἐν τῇ εὐτυχίᾳ του, ἐν τῇ δυνάμει του, ἐν τῇ ἀντοχῇ πρὸς τὰς περιπετειὰς τοῦ βίου μόνον ὁ ἀγαπῶν ζῆ τὴν ζωὴν μ' ὄλα αὐτῆς τὰς ἐκδηλώσεις.

Κατόπιν ὄλων αὐτῶν, ὁ τυχαῖος διαβάτης τοῦ δρόμου ἐκείνου τῆς Πριγκίπου, εἰς τοῦ ὁποίου τὸ αὐτὸ ἔφθασεν ἡ ἀπήχησις τῆς αἰσθητικῆς ἐκδηλώσεως ἐκείνης, θὰ δύναται ἴσως, βραδύνων τὸ βῆμά του, νὰ ψιθυρίσῃ:

— Ἴδου δύο πρόσωπα, τὰ ὁποῖα βαπτίζει εἰς τὴν εὐτυχίαν ὁ ἔρως.

Ἄλλὰ καὶ ἡ κρίσις τοῦ αὐτοῦ, καθὼς κάθε τυχαία κρίσις, πηγύζουσα ἀπὸ τὸ φαινομενικὸν καὶ ἐπίπλαστον ἐπιχρισμα τῆς ζωῆς, εἶναι ἀδικος καὶ ἀνακριθῆς.

Ἡ φράσις: «Σὰς ἀγαπῶ!» δὲν εἶναι ἐκείνη, ἢ ὁποῖα ἐμπερικλείει πάντοτε τὰ στοιχεῖα αὐτὰ τῆς εὐδαιμονίας καὶ τῆς ἡδύτητος, περὶ τῶν ὁποίων ὠμίλησαμεν. Παίζει πολὺν, μὰ πάρα πολὺν ρόλον καὶ τὸ στόμα, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐκπέμπονται, τὸ στόμα, ποῦ εἶναι εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν ἡ θύρα τῆς ψυχῆς.

Ἡ Δώρα ἤκουσε βέβαια τὴν φράσιν ἐκείνην τὴν ἀφήνε νὰ εισδύσῃ βαθειὰ εἰς τὸ μύχιόν της ἐγὼ, ἀλλὰ τὸ ἐγὼ τῆς ἐκείνου, ὅχι μόνον ἔμεινεν ἀνασθητὸν καὶ ἀπαθές, ἀλλ' ἀντέδρασε μίαν ἀντίδρασιν ἰσχυράν, ἀδάμαστον.

Καὶ τοῦτο, διότι προήρχετο ἀπὸ στόμα ἀντιπαθές, ἀπὸ ψυχὴν ξένην πρὸς τὴν ἰδικὴν της. Ὡ! πῶς εἶδμα ἡ κόρη τὴν φράσιν ἐκείνην! Ὡ! πόσον ἐπόθει νὰ τὴν ἤκουεν ἀπὸ ἄλλο στόμα, τὸ ὁποῖον νὰ τῆς ἐμπνέῃ τὴν πεποίθησιν, τὴν ἐμπιστοσύνην, τὴν εὐλαβίαν! πῶς θὰ ἐπεθύμει νὰ τὴν ἤκουεν ἀπὸ ψυχὴν συγγενῆ πρὸς τὴν ἰδικὴν της, αἴφνης ἀπὸ τὴν ψυχὴν τοῦ Ἰακώβου Εὐδήμου!

Ἄλλ' ἰδοὺ ἡ εἰρωνεία τῆς τύχης. Ὁ Ἰακώβος Εὐδήμος σιωπῶν καὶ λαλεῖ ὁ Ἀκανθος. Σιγῆ τὸ αἶσθημα καὶ φλυαρεῖ ἡ ἀναισχυντία. Κλείει τὸ

στόμα ὁ ἀληθὴς ἔρως καὶ τὸ ἀνοίγει διάπλατον ὁ ψευδῆς, ὁ ἀνοικτερός.

Δι' αὐτὸ ἡ Δώρα ἐπικράνθη. Ἐφαντάσθη αὐτὴν, πρὸς στιγμήν, ἐγκαταλειμμένην ἀπὸ τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ἦτο διατεθειμένη ν' ἀγαπήσῃ καὶ νὰ λατρεύσῃ, καὶ περιπίπτουσιν εἰς τοὺς δρυχὰς ὄρνέου, τοῦ ὁποίου αἱ θωπεΐαι θὰ ἦσαν σπαράγμοι.

Ἡ Δώρα, εἰς τὴν φράσιν ἐκείνην, ἢ ὁποῖα ἡδύνατο νὰ δημιουργήσῃ μίαν εὐτυχίαν, ἠσθάνθη τὴν δυστυχίαν νὰ τὴν στραγγαλίξῃ.

Ἡ ψυχὴ εἶναι βεβαίως μεγάλη δύναμις, μοναδικὴ εἰς τὴν ταχύτητα, μεθ' ἧς ἐπισκοπεῖ τὴν κατάστασιν τῆς καὶ τὰς ἐντυπώσεις της. Καὶ ἡ ψυχὴ τῆς Δώρας, ἐν διαστήματι χρονικοῦ ὀρίου, τὸ ὁποῖον ἡ χρονομετρικὴ τέχνη δὲν κατάρθωσε νὰ προσδιορίσῃ, διότι ἦτο μικρότερον καὶ τοῦ τριτολέπτου ἀκόμη, διήλθε πρὸ τῆς νέας αὐτῆς θέσεως καὶ τῶν ἰδιαιτέρων συνθηκῶν, αἱ ὁποῖαι τῆς παρουσιάζοντο Ἐπεσκόπησε πάντα ταῦτα ταχύτατα, εἶδε μίαν ἀδιέξοδον, καὶ ἀσύμφορον, μίαν ἀποκρουστικὴν πιθανότητα καὶ ἀντενιάχθη.

— Κύριε, ἐφώνησε, συσφίγγουσα τὰς πύγμας καὶ στρέφουσα βλέμμα αὐστηρὸν πρὸς τὸν νέον προσβάλλετε μίαν ὄρφανήν, ἐκμεταλλεύεσθε τὴν θέσιν, τὴν ὁποῖαν σὰς παρέσχε τὸ χρῆμά σας.

Ὁ Πῶλ Ἀκανθος, ὁ ὁποῖος ἐγνώριζε τὸν ἀτίθασον χαρακτῆρα τῆς κόρης, δὲν ἐφαναίετο, ὅτι τοιαύτης ὑποδοχῆς θὰ ἐτύγγανεν ἢ πρότασις του. Κατεξανέστη μέσα του τὸ ἀνδρικὸν ἐγὼ, ἢ ἀξιοπρέπεια τοῦ γένους καὶ ἐλύσσα.

Πῶς; αὐτός, ὁ ὁποῖος δὲν ἔκαμνε ποτὲ τὴν ἀπαρξὴν τῶν ἐρωτικῶν ἐκδηλώσεων, αὐτός, εἰς τὸν ὁποῖον ὄλα αἱ σπονδυλικαὶ στήλαι τῶν συγχρόνων κοριτσιῶν ἐκάμπτοντο πειθηνίως, πῶς ἤκουσεν αὐτὴν τὴν ἄρνησιν; Καὶ ἀπὸ ποῖαν; ἀπὸ ἐκείνην, ἢ ὁποῖα ἐτρέφετο ἀπὸ τὸ ψωμί τῆς οἰκογενείας του, καὶ ἥτις ἂν ἀκόμη ἦτο διδασκάλισσα καὶ παρέμενε, τὸ ὄφειλεν εἰς αὐτὸν καὶ μόνον. Τί λοιπόν; ἡ εὐγνωμοσύνη εἶναι τόσον σπάνιον νόμισμα μέσα εἰς τὴν καρδίαν τῶν νεανίδων μας;

Ὁ Πῶλ δὲν εἶχε τόσην πείραν τοῦ κόσμου, ὥστε νὰ γνωρίζῃ, ὅτι ἡ εὐγνωμοσύνη καὶ ἡ συμπάθεια εἶναι δύο τελείως ἀσχετὰ συναισθήματα, καὶ ὅτι δύναται νὰ ὑπάρξῃ τὸ ἓν, χωρὶς, κατ' ἀνάγκην, νὰ συνυπάρχῃ καὶ τὸ ἄλλο.

Ὁ Πῶλ, ἐν τούτοις, εἶχε ἄλλην πείραν, ἐγνώριζε νὰ μὴ παραφέρεται. Εἶχε τὴν πεποίθησιν, ὅτι ἡ παραφορὰ καὶ ἡ ὀργὴ ἀποκαλύπτουν τὰς διαθέσεις τοῦ ἀνδρὸς καὶ τὸν ἀπογυμνώνουν ἀπὸ τὰ ὄπλα του. Δὲν ἠπέλησε λοιπόν, δὲν ἐξεδηλώθη. Συνεκρατήθη ὅσον ἡδύματο καὶ ἐξηκολούθησε:

— Καὶ πῶς, δεσποινίς Δώρα, ἀποκρούετε ἐν αἰσθημα, διὰ τὸ ὁποῖον ἐγὼ δὲν εὐθύνομαι, οὐδ' εἶμαι ὁ ὑπαίτιος; πῶς ποδοπατεῖτε τὸν ἔρωτα ποῦ μοῦ ἐνέπνευσαν τὰ μύτια σας, ἡ φυσιογνωμία σας, ἡ καλλονὴ σας; Ἐτοι λοιπόν με πληρόνετε;

Ἡ Δώρα ἐνόησεν, ὅτι ἔπρεπε ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὸν ἴδιον τόνον τῆς μετριοπαθείας.

— Κύριε Πῶλ, τοῦ εἶπεν. Εἶμαι ὄρφανή, ἀκόμη δὲν ἐξηράνθησαν τὰ δάκρυα, ποῦ χύνω διὰ τὸν πατέρα μου, καὶ ὅλη μου ἡ καρδιά εἶναι ἀκόμη ἀφιερωμένη εἰς τὴν μνήμην ἐκείνου. Εἰς μίαν τοιαύτην καρδίαν μεταίως θὰ κτυπήσετε; δὲν θὰ σὰς ἀνοίξῃ... εἶναι κωφῆ.

— Ἀκριβῶς, εἶσθε ὄρφανή, τὰ δάκρυά σας δὲν θὰ εἰμπορέσουν ν' ἀναστήσουν ἐκείνον, ποῦ θρηνητὴς ἀκόμη. Εἶσθε ὄρφανή καὶ δὲν εἰμπορεῖτε νὰ ζῆσατε μόνη. Εἶσθε, τὸ ξέστε βέβαια, πτωχὴ ἕως πότε, νομίζετε, ὅτι εἰμπορεῖτε νὰ εἶσθε διδασκάλισσα; Αἱ ἀπαιτήσεις τῆς ζωῆς, τῆς κοινωνίας καὶ τῆς μόδας, νομίζετε, ὅτι εἰμποροῦν νὰ πληρωθῶν με τοὺς πενιχροὺς μισθοὺς, ποῦ παίρνουν τὰ κορίτσια ποῦ ἐργάζονται; Χρειαζέσεται ἐνὸς ἀνδρὸς ἢ βοήθεια, ἢ ἐνίσχυσις. Ἴδου, ὅτι γιὰ σὰς

παρουσιάζομαι ἐγὼ ὁμίλησατε καὶ ἡ τόσον σφικτὴ τὴν πατέρα μου θὰ ἀνοιχθῇ γιὰ σὰς.

Ἡ Δώρα ὑπεδέχθη τὰ λόγια ἐκείνα με μειδίαμα εἰρωνικὸν καὶ ὑπερήφανον.

— Ἡ γλῶσσα, ποῦ μοῦ ὁμιλεῖτε, κύριε, δὲν εἶναι ἐκείνη, ποῦ θὰ με δελεάσῃ. Χρησιμοποιήσατέ τὴν ἐκεῖ, ὅπου θὰ ἔχη πέραςιν. Ἡ Δώρα Δρόσου δὲν θὰ ἐξαρτηθῇ ποτὲ ἀπὸ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς μόδας καὶ τῆς κοινωνίας. Ὡς πρὸς αὐτό, εἶναι ἀνωτέρα σας καὶ δὲν θὰ λόβῃ ποτὲ τὴν ἀνάγκην νὰ ἐπικαλεσθῇ τὸ ἐνοχον χρῆμά σας. Αὐτὸ εἰμπορεῖτε νὰ τὸ χρησιμοποιήσατε ἐκεῖ, ποῦ ξέστε.

Ἐστρεψε πρὸς τὰ πύγκα καὶ ἐφώνησεν:

— Ἐλλη, Ἀλεξάνδρ! Ἐλλη, Ἀλεξάνδρ!

Δύο φωναὶ ἀπήντησαν εἰς τὴν πρόσκλησιν:

— Εἴμεθα ἐδῶ, μαδμαζέλ.

— Ἐλάτε ἀμέσως κοντὰ μου εἶναι καιρὸς νὰ γυρισθῶμεν.

Μετ' ὀλίγον τὰ δύο παιδία παρουσιάσθησαν καὶ ἐπλησίασαν τὴν διδασκάλισσάν των. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Πῶλ ἐπεσκόπει τὸ πρόσωπον καὶ τὴν ἔκφρασιν τῆς νεανίδος. Ὡ! αὐτὴ δὲν τὸν ἐνεθάρρυνε διόλου.

— Λοιπόν, δεσποινίς, ἓνα λόγον σας πρὶν χωρισθῶμεν.

— Κύριε Πῶλ, τοῦ εἶπεν ἐκείνη ὡς ἐν ἐπιλόγῃ, σὰς παρακαλῶ, νὰ λησμονήσατε ὅ,τι μοῦ εἶπετε.

Ὁ Πῶλ ὑπεκλίθη με κάποιαν εἰρωνὰ ἀδρότητα καὶ ἀπεμακρύνθη, κτυπῶν νευρικά τὸ ἔδαφος μετὸ μαστιγίον του καὶ μονολογῶν:

— Ὁ Πῶλ Ἀκανθος δὲν ὀπισθοχωρεῖ τόσον εὐκόλα. Μὲ τὸ καλὸ ἢ μετὸ ἀγριο ἢ Δώρα πρέπει νὰ γίνῃ δική μου!

Ἡ νεανίς, ἐξ ἄλλου, ἐπῆρε τὸ βιβλίον της καὶ ἤρχισεν νὰ βαδίξῃ ἐπιστρέφουσα. Ἦτο βυθισμένη εἰς σκυθρωπὸς σκέψεις.

(ἀκολουθεῖ)

ΤΑ ΣΠΟΥΡΓΙΤΟΠΟΥΛΑ

*Χειμῶνας, μπόρα, παγωνιά, ἔξω σκοτάδι, κρύο.
 Ὁ ἄνεμος ἐλύσσαξε, ἄκου πῶς μαστιγῶναι
 μετὴν πλατεῖάν του τὴν οὐρά, σὰν ἄγριο θηρίο,
 τῆς πόρτης, τὰ παράθυρα μετὰ παγωμένο χιόνι!
 Θαρρῆς τὰ ξεριζώνει!*

*Πλὴν ἡ θερμάστρα ἀπαλὸ τραγοῦδι ψιθυρίζει,
 σκορπάει ζέση καὶ χαρὰ, μοσχοβολᾷ τὸ τσάι.
 Τὸν θάνατο ἀπ' τὴν ζωὴν ἓνα γιὰ γιὰ χωρίζει,
 ποῦ ὁ βορρῆς ἀδιάκοπα κ' ἐπίμονα κτυπάει.
 Ἄλλ' ἄκου πῶς φυσᾷ!*

*Δυό-τρια σπουργιτόπουλα σὲ τέτοιο παράθυρο
 κτυποῦνε τῆς μυτιτσῆς τους εἰς τὸ θολὸ γιὰ
 καὶ λέει τὸ μεγαλύτερο:— Ὁ ἄνεμος μὰς φθείρει
 ἀνοίξτε τὸ ταχύτερο, ὦ ἄνθρωποι καλοὶ...
 Ρυθῶμε καὶ πολὺ!*

*Καὶ ἀπὸ μέσα φώναξαν:— Σὲ ἄλλη πόρτα οὐρ.
 Κι' ἄλλη φωνή:— Δὲν ἔχουμε. Θεὸς νὰ σ' ἐλέησῃ.
 Ἄχ! ἡ ζωὴ θὰ σβύσῃ!*

*Τὸ χιόνι στρώνει σάβανο καὶ παίζει μετὸ κρύο
 ὁ ξεμαλλίωτος ἄνεμος, ποῦ πνίγει καὶ τυφλώνει,
 κοπάδια σέρνει τῆς ψυχῆς μετὰ οὐραλισμα ἄγριο.
 Στοῦ πάγου τὸ διάπλατο, στήθε νεκρὰ τὸ ἄλοιο
 ὁ Χάρως ξεφαντώνει!*

*... Τὸ ἓνα σὲ ἄλλο σίμωσε... τὸ χιόνι τὰ σκεπάζει,
 τὸ ἰλαρὸ τὸ βλέμμα τους ὄλο καὶ σιγοσβύνει
 ἄχ! καὶ τὰ τρία μὴ στιγμή ὁ θάνατος σπαράζει.
 Καὶ τώρα, δίχως βάσανα, στήν κατάσπρῃ τους κλίνη
 βρῆκαν ἐλεημοσύνη.*

K. ΛΕΩΝΗΣ

Ἐφθασαν ἐσχάτως:

Ἀπόσταγμα φυτῶν δυναμωτικῶν καὶ χαμαιμήλου γερμανικοῦ (δίδει ὠραίας χρυσιζύσας ἀνταυγίας εἰς τὴν κόμην. *Suc de Laitue* ἀριθ. 8 (λευμαίνει τὸ δάγμα καὶ κρατεῖ τὴν ποῦδραν). Κρέμα Ἀφροδίτης ἀριθ. 35 (ἐξαιλεῖται καὶ τὰς παλαιότερας ρικινάδας τοῦ προσώπου, καὶ δίδει εἰς τὸ δάγμα λευκότητα καὶ βαλνυδίνην ὄψιν). Διάφορα *Lotions* (ἀπαράμιλλα διὰ τὴν καθημερινὴν περιποίησιν τοῦ προσώπου). Κραγιὸν ὁδῶν τὰ χεῖλη καὶ τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐρυθρὸν ἀριθ. 29 (δίδει εἰς τὰς παρειὰς καὶ τὰ χεῖλη χρῶμα μαγνητικόν). Ἐρυθρὸν ἀριθ. 31 (παρέχει ὠραιότητα χωρὶς νὰ φαίνεται). *Montonnieres*. Πισταλοῦδες. Ταινία τοῦ μετώπου Ταϊνὰ πρὸς διαμόρφωσιν τῆς ρινός. Διάφορα Κοσμητικά. Μπριλλαντίναι κρυσταλλωμέναι, καὶ ὄλα τὰ κατάλληλα πρὸς διατήρησιν καὶ ἀνανέωσιν τῆς γυναικείας ὠραιότητος

εἰς τὸ ἸΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ὨΡΑΙΟΤΗΤΟΣ
 Μεγάλῃ ὁδῷ, ἀρ. 77. — Τηλέφωνον 1143.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η απόκρισις.

Αυτή επανηγυρίζεται ίσως μὲν καὶ παλαιότερον, ἀλλὰ βεβαίως ἀπὸ τοῦ II αἰῶνος δι' ἑορτῶν, ἑορμάτων καὶ συμποσίων. Αἱ κατ' αὐτὰς προσωποφορίαι καὶ μεταμορφώσεις (μασκοράτα) διέμεινον παρ' ἡμῖν ἐξ ἀρχαίων βακχικῶν καὶ ρωμαϊκῶν ἑορτῶν. Ἐξ ὅλων τῶν γερμανικῶν πόλεων ἑορτάζει λαμπρῶς τὰς Ἀπόκρισας μόνη ἡ Κολωνία ἀπὸ τοῦ 1823.

Ἐν Ἰταλίᾳ αἱ ἀπόκρισες διήρουν κατ' ἀρχὰς μὲν ἀπὸ τῆς 6 Ἰανουαρίου μέχρι τῆς καθαρᾶς τετάρτης, εἶτα δὲ περιορίσθησαν εἰς μίαν μόνον περιόδον εβδομάδα. Ἐξ Ἰταλίας τὸ ἔθιμον τοῦτο μετεδόθη καὶ εἰς τὰ λοιπὰ καθολικὰ ἔθνη. Ἄλλ' ἀπὸ τῆς Μεταρρυθμίσεως ἀπηγορεύθη αὐστηρῶς εἰς τὰς διαμαρτυρομένους χώρας. Διάσημοι ἦσαν αἱ Ἀπόκρισες τῆς Βενετίας, μετὰ τὴν παρακμὴν τῶν ὁποίων διέπρηνον αἱ τῆς Ρώμης. Ἀλλὰ σήμερον αὗται περιορίζονται εἰς νυκτερινούς χορούς μεταμορφωμένων καὶ εἰς παρελάσιν ἡμερινὴν αἰμάτων εἰς τινὰς πόλεις, ἰδίως ἐν Ρώμῃ καὶ Νικαίᾳ τῆς Γαλλίας.

Περίστροφοι θάνατοι.

Ἡ ἱστορία καὶ ἡ παράδοσις ἀναφέρουν ἀρκετοὺς περιστροφικούς θανάτους. Ὁ Αἰσχύλος, λέγουσιν, μίαν ἡμέραν ἐκάθητο εἰς τὸν ἥλιον. Εἰς ἀέτος, κρατῶν χελώνην, ἐπερνούσεν ἀπὸ ὑψηλά. Εἶδε τὴν φαλάκραν τοῦ ποιητοῦ, τὴν ἐνόμισε βράχον καὶ ἔρριψε κατ' αὐτῆς τὴν χελώνην. Ἀπὸ τὸ κτύπημα αὐτὸ ἀπέθανεν ὁ μέγας ποιητής.

Τὸν Εὐριπίδην κατεσπάρραξαν σκυλιά. Ὁ δὲ Σοφοκλῆς ἀπέθανεν ἐκ χαρᾶς.

Εἰς πολὺ νεωτέραν ἐποχὴν, Κάρολος ὁ Ε' ἠθέλησε νὰ λήσῃ ἰδέαν τῆς κηδείας, ἡ ὁποία τὰ τοῦ ἀγίνετο. Ὑψώσατο λοιπὸν ἑαυτὸν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ μοναστηρίου, ὅπου εἶχεν ἀποσυρθῆ μετὰ τὴν παραίτησίν του, καὶ διέταξε τοὺς ὑπηρέτας του νὰ προσβάσιν εἰς τὴν κηδείαν του μὲ ὅλους τοὺς τύπους κηδείας ἀληθινῆς. Διὰ τὴν δόξω δὲ περισσοτέραν ὄψιν ὁμοιωθηθεὶς εἰς τὴν κηδείαν, αὐτὸς ἐξηπάθη ἐπὶ τοῦ φερέτρου. Ἡ τελετὴ ἐγένετο μὲ τὴν ἀπαιτούμενην μεγαλοπρέπειαν, μετὰ τὸ τέλος τῆς ὁποίας ὁ Κάρολος ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ φερέτρον του ἱκανοποιημένος. Ἄλλ' εἶτε ἀπὸ τὸν κόπον, εἶτε ἀπὸ τὴν σφοδρὰν καὶ συγκλονιστικὴν ἐντύπωσιν, προσεδίβληθ' ἀπὸ πυρετὸν καὶ μετὰ ἕνα μῆνα ἀπέθνησεν, ἀληθινὰ αὐτὴν τὴν φορὰν πλέον.

ΠΟΛΟΥΝΤΑΙ διάφορα ἐπιπλα γραφείου, τραπεζαρίας, κοιτῶνων. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Ἡ Τουρκικὴ καὶ ἡ Γερμανικὴ γλῶσσα ἐκμανθάνεται εἰς 100 μόνον μαθήματα ἀντὶ λίρ. 7, ἡ δὲ Γαλλικὴ ἢ Ἀγγλικὴ εἰς 80 ἀντὶ λίρ. 6, πληρωτέων κατὰ δόσεις, ὑπὸ καθηγητοῦ τῆς μεθόδου Berlitz. Πληροφορίαι παρὰ τῆς κ. Δραγάτη (Ancienne Librairie des Ecoles) παρὰ τῆς Τοῦνελ ἢ παρὰ τῆς κ. Παπαντωνίου, βιβλιοπώλη, ἐπέναντι τοῦ Τοκατλιάν.

Ὅλας τὰς ἀγοράς σας εἰς τοῦ

Γ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ

Μεγάλῃ ὁδῷ Μπέγιογλου, 188, παραπλεύρως τοῦ Τοκατλιάν.

Ὅλα τὰ ἀνδρικό, γυναικεῖα καὶ παιδικὰ εἶδη εἰς τιμὰς ἀπιστεύτως εὐθηνάς.

Τὰ καλλίτερα κρασιά,

τὰ εὐγευστότερα ρακιά

ὡς καὶ τὸ περιώνυμον ἡδύποτον :

«Τριαντάφυλλον τοῦ Βοσπόρου»

εἰς τὰς ἀποθήκας

Θ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ

ἐν Γαλατῇ, Θεσσαλονικίᾳ, 88-90. Τηλέφ. 1105.

ΣΤΟΝ ΓΥΙΟ ΜΟΥ

Εἶδα τὰ δύο γλαρά σου τὰ ματάκια ν' ἀνοίγοντο σὲ σπλάγγνα τῆς μαννούλας σου μὲ χέρι, ἀκόμα πρὶν αὐτὰ νὰ πρωτοσιδοῦνε τὸ φῶς ἀπὸ τὸν ἥλιο, ἀπ' τὸ φεγγάρι.

Ἄκουσα τῆς καρδοῦλας σου τοὺς κτύπους — νὰ μοῦ [ζήσης — σὺν ρωλεράκι, σὺν καρδιὰ πονλιοῦ — κανάρι — καὶ φαίνεται θὰ ζήσης ν' ἀγαπήσης καὶ σὺ — σὺν τὸν μπαμπὰ σου — κατεργάρι!...

Μὰ τοῦ μυαλοῦ σου κανέν' παλμό, καμμιὰ ἀχτίδα ὡς τώρα οὐτε ἀκουσα, οὐτ' εἶδα αὐτῆνα βέβαια θὰ μοῦ τὴν δειξῆς στὸ πρῶτό σου χαμόγελο, ποῦ θὰ μὲ ρίξῃς.

Ἐλα λοιπόν, γλυκούτσικο, μὲ τὸ καλὸ καὶ δὲν ψυχρὸς λαχταριστὴν οὐ καρτεροῦνε, μὲ χαμογέλιο ἔξυπνο, παρακαλῶ, καὶ βλέμμα ζωηρὸ — νὰ τὸ χαρῶ!... — εἰ δὲ ἀλλοῶς, ἀμέσως τὰ χάλουμι.

16 Ἰανουαρίου, 12 ἔσρας πρὸ τῆς γεννήσεως.

KIMON MPELΛAS

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Κατὶνα Βαλσαμάκη.

Εἶχε πῆ, προτοῦ ν' ἀφήσῃ μ' αἱματόβρεκτη καρδιὰ τὴν δόχτην τῆς πνοῆς:

— Ἦθελα νὰ μεγαλώσω τὰ μικρά μου τὰ παιδιά, πρὶν ν' ἀφήσω τὴν ζωὴν.

Ἦτανε καλὴ γυναικί κα' ἀγαποῦσε τὰ παιδιά τῆς καὶ τὴν ἀνδρα τῆς πολὺ.

Ἰδοῦ, Κύριε, τὰ δύο πειρὸ καλὰ οἰοιατικά τῆς, ποῦ σοῦ φέροι σιγήλη.

Κ' ἂν ποτε τὸς ἐπιτολὰς Σου, Παντιδύναμε, παρέβῃ, καθὼς ἀνθρώπος κα' αὐτῆ, μὴ θελήσης, λυπημένῃ, μέσ' σ' ἀτέρμονα ἐρεβῆ διαρκῶς νὰ περπατῇ.

Ἄλλὰ, σὺν καλῷ Πατέρω, κῆτιξέ τὴν σὺν παιδί Σου κα' ὡς παιδί Σου δίκασέ τὴν.

Τὰ μικρά τὰ λόγια, ποῦπε πρὶν πεθάνῃ, συλλογίσου κα' ὡς τὰρα συγχώρησέ τὴν.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΡΙΖΑΣ

BIBLIA

ἐπιλεκτὰ δι' οἰκογενείας καὶ διὰ πρόσωπα κάθε ἡλικίας καὶ ἐπαγγέλματος, ἤτοι: ἐπιστημονικά, τεχνικά καὶ ἐμπορικά συγγράμματα, διηγήματα, μυθιστορήματα, περιηγήσεις, μεθόδους καὶ λεξικά εἰς ὅλας τὰς γλώσσας καὶ σειρὰς εἰκονογραφημένων περιοδικῶν εἰς γερμανικὴν, γαλλικὴν καὶ ἑλληνικὴν γλῶσσαν, MONON εἰς τοῦ

I. I. ΔΡΑΓΑΤΣΗ

τὸ πασίγνωστον Ancienne Librairie des Ecoles 525, Μπέγιογλου, Πλατεία Τοῦνελ, 525

δύνασθε νὰ προμηθευθῆτε.

ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΑΙ τοῦ 1917

ὅλων τῶν χρονολογιῶν, μὲ ἀφθονον ποικιλίαν καλλιτεχνικῶν εἰκόνων, πωλοῦνται κοιδρικῶς καὶ λιανικῶς, ἐπίσης καὶ οἱ Agenda.

Τὰ πάντα προσιτὰ εἰς πάντας καὶ πάσας καὶ εἰς πάσης τάξεως βαλάντια.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

βουλευομένων αὐτόν. Ἡ χειρομαντία, ἡ ἀρχαιοτάτη τῶν ἐπιστημῶν, ἐπικυροῦται ἀπὸ τὴν ροὴν τῶν ἀλώ- νων. Πρὸς διαπίστωσιν τῆς ἱκανότητος τοῦ ἀεὶ ἄνω χειρομένου, ἀποκαθίτε ἀπὸς αὐτόν.

Ὁ εἰδικὸς περὶ τὴν χειρομαντίαν κ. Jean Paul δέχεται καθ' ἐπέστην εἰς τὴν κατοικίαν του: Μπέγιογλου, Μπουγιούκ Παρμακ Καποῦ, ὁδὸς Ἀζαμιτῆς, ἀρ. 7. Ὁ ἐπιστήμων οὗτος διὰ τῆς χειρομαντικῆς του δυνάμειος κατορθώνει νὰ ἐξακριβώσῃ τὰ παρόντα, νὰ προῖδῃ τὰ μέλλοντα καὶ νὰ μεταβάλῃ τὴν τύχην τῶν συμβουλευομένων αὐτόν. Ἡ χειρομαντία, ἡ ἀρχαιοτάτη τῶν ἐπιστημῶν, ἐπικυροῦται ἀπὸ τὴν ροὴν τῶν ἀλώ- νων. Πρὸς διαπίστωσιν τῆς ἱκανότητος τοῦ ἀεὶ ἄνω χειρομένου, ἀποκαθίτε ἀπὸς αὐτόν.

ΑΠὸ ΣΑΒΒΑΤΟΥ Εἰς ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Γέννησις. — Εὐχαριστίως πληροφορούμεθα, ὅτι τὴν Τρίτην ἡ ἀντιπρόσωπος τῆς «Ἀιταντίδος» κ. Ἀγαθονίκη Κ. Μπέλλα, σίζυγος τοῦ γνωστοῦ καὶ διακεκριμένου μουσουργοῦ καὶ συνεργάτου μας κ. Κίμωνος Μπέλλα, ἔτακεν αἰσίως ἄρρεν. Εἰς τὸν νεογέννητον καὶ τοὺς εὐτυχεῖς γονεῖς του εὐχόμεθα νὰ τοῖς ζήσῃ.

Βάπτισις. — Εἰς τὸ ἀρχοντόσπιτο τοῦ κ. Λεωνίδα Κυριακίδου, ἰδιοκτητοῦ τῶν μεγάλων βιομηχανικῶν καταστημάτων «Ἐρμῆς», ἐτελέσθη τὴν π. Κυριακῆν, ἐν μέσῳ μεγάλης συρροῆς ἐκλεκτοῦ κόσμου, ἡ βάπτισις τῆς πρωτοτόκου θυγατρὸς του. Τὸ μυστήριον ἐτέλεσεν ὁ ἅγιος Σταυρουπόλεως, τὴν δὲ νεοφώτιστον ἀνεδέξατο ἐκ τῆς πολυμήθους ὁ θεὸς τῆς κ. Κυριακίδου κ. Γεώργιος Ἀρσενάκης, ὀνομάσας αὐτὴν Δέσποιαν. Εἰς τοὺς εὐτυχεῖς γονεῖς καὶ τὸν παντάξιον ἀνάδοχον εὐχομαί νὰ τοῖς ζήσῃ, νὰ τὴν χαίρουνται καὶ νὰ τὴν ἴδουν ὅπως ἐπιθυμοῦν. — Δημ. Μ. Μελοσόπουλος.

Συσσίτια. — Τριβαλίου. Καὶ πέρσει μᾶς ἰδόθη ἀφορμὴ ν' ἀσχοληθῶμεν μὲ τὸ φιλαίθωπον τοῦτο Σωματεῖον, τοῦ ὁποίου ἐπιβλητικὴ ἐτελέσθη ἡ ἐπέτειος τὴν παρελθούσαν Κυριακῆν εἰς τὰ ἐν Τριβαλίῳ Ζαφειροπούλεια, πρωτοστατοῦντες τοῦ σεβ. μητροπολίτου κ. Χρυσόστομου καὶ ποριστά- μενου τοῦ πανοσ. Μ. Πρωτοσιγνέλλου μετὰ τοῦ πατριαρχικοῦ ἀντιπροσώπου ἱερολ. Τριτεύοντος. Ἡ εὐεργετικὴ του δράσις ὑπερβίβη ἐφέτις πᾶσαν ἐλπίδα καὶ προσδοκίαν. Ἀποραεῖ τις πράγματι πῶς τὸ Σωματεῖον τοῦτο, χωρὶς διόλου νὰ ἐπιβιβύη τὴν κοινότητα, ὄχι μόνον τὰς δυσχερεῖς περιστάσεις, τὰς ὁποίας ἐδημιούργησεν ἡ ὑπερτίμησις τῶν τροφίμων, κατάρθωσεν ν' ἀντιμεταπίσῃ, ἀλλὰ καὶ ἠύξησεν τὸν ἀριθμὸν τῶν ὑπ' αὐτοῦ εὐεργετουμένων. Οὕτω δὲ σήμερον δις τῆς ἐβδομάδος πλείονες τῶν 850 ἐνδσεῖς καὶ καθ' ἑκάστην 150 ἀπορεῖ μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι διατρέφονται καὶ εὐδύνονται ὑπ' αὐτοῦ. Τὸ πρόβλημα ὅμως τοῦτο εὐρίσκει εὐχερῆ λύσιν, διὰν ἀναλογισθῇ τις, ὅτι τὴν κοσμητικὴν ἀποτελοῦν αἱ ἀκαταπόνητοι δέσποιναί Ἐλισ. Ἀναστασιάδου, πρόεδρος, Ἀσημίνα Ι. Πάρου, ταμίας, Χαρίκλεια Μπακῆ, κλειδοῦχος, Κυρ. Χαράλαμπος καὶ δεσποινίς Ἐλένη Γιασημακοπούλου, γραμματεῖς, αἰετινὲς, ἐν ἀγαστῇ συνεργασίᾳ μετὰ τῆς κατὰ πάντα ἐπαινετῆς ἐφορείας τῶν Ζαφειροπουλείων, προεδρευομένης ὑπὸ τοῦ ἀκαταπόνητου καὶ ὀρθοῦ κ. Γεωργ. Ἐγγονοπούλου, δικηγόρου, ὑπόσχονται ἐπιμελεῖσθαι ἀποτελέσματα. Μὲ τὸν ἀκάματον ζήλον σας καὶ τὴν ἀφοσιώσιν σας, εὐγενεῖς καρδίαι, μᾶς γενναίως τὴν γλυκαίαν συναίσθησιν, ὅτι εἰς τὰς ἀγαθουργίας πράξεις δὲν ὑστερεῖτε ποσῶς τῶν ἐν τῇ Ἐσπερίᾳ συναδέλφων σας.

Φερικοί. Μετὰ χαρᾶς πληροφορούμεθα, ὅτι χάρις εἰς τὰ εὐγενῆ ἀισθήματα κυριῶν ἐν Φερικῷ, ὀργανώθη Συσσίτιον ὑπὲρ ἀπόρων παιδῶν, πρὸς τοὺς ὁποίους καθ' ἑκάστην μεσημβρίαν παρέχεται τροφὴ ὑγιεινὴ καὶ τινα βοηθήματα. Θεωροῦνται συγκαίροντες τὰς εὐδοκίμους ταύτας προσπάθειας καὶ τὴν ἀξιοζήλον πρωτοβουλίαν, εὐελπιστοῦμεν, ὅτι τὸ θεῆροστον τοῦτο ἔργον θέλει ἐνισχυθῆ διὰ τοῦ ἐνδιαφέροντος πάντων τῶν δυναμένων, αἰετινὲς θέλοσιν οὕτω γίνεσθαι εὐεργεταὶ τῆς μικρᾶς νεο- λαιας.

Κινηματογράφος. — Συμβολικώτερον τίτλον τοῦ: «Ἡ γυναῖκα ποῦ περνᾷ!» δὲν ἠδύνατο νὰ φέρῃ τὸ γλυκύτατον καὶ συγκινητικώτατον δράμα, ποῦ προβάλλεται μέχρι τῆς ἐσπέρας τῆς Κυριακῆς εἰς τὸ Ἀμφί. «Ἡ γυναῖκα ποῦ περνᾷ!» ἡ γυναῖκα ποῦ φθίνει, ὀλόκληρη μὴ ζωὴ γυναικός, ποῦ εἶδεν, ἔζησεν, ἐχόρτασε τὸν κόσμον καὶ ἐφθασε σὲ φθινόπωρο τοῦ βίου τῆς. Ἡ ὡραία Ἐσπερία, ἡ ἀμίμητος αὐτῆ καλλιτέχνις, εἶναι ἀσύγκριτος εἰς τὸν δυσκολώτατον αὐτὸν ρόλον, τὸν ὁποῖον ὑποδύεται μετ' ἀφαντάστου τέχνης, μετὰ πάθους ἀληθινοῦ, κινεῖ δὲ τὸν θαυμασμόν τῶν θεατῶν καὶ καταχειροκρατεῖται. Θρίαμβος σαστός.

Ὁριαντῶ. — Κομψὴ αἰθουσα, καλὴ καὶ ἐκλεκτὴ μουσικὴ καὶ ἐπίκαιροι ταινίαι, εἶναι τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ κινηματογράφου αὐτοῦ, ὅστις συγκεντρώνει πολλὰς συμπαθείας μεταξὺ τῶν τάξεων τῆς κοινωνίας μας.

Ἄμφιθέατρον. — Συμβολικώτερον τίτλον τοῦ: «Ἡ γυναῖκα ποῦ περνᾷ!» δὲν ἠδύνατο νὰ φέρῃ τὸ γλυκύτατον καὶ συγκινητικώτατον δράμα, ποῦ προβάλλεται μέχρι τῆς ἐσπέρας τῆς Κυριακῆς εἰς τὸ Ἀμφί. «Ἡ γυναῖκα ποῦ περνᾷ!» ἡ γυναῖκα ποῦ φθίνει, ὀλόκληρη μὴ ζωὴ γυναικός, ποῦ εἶδεν, ἔζησεν, ἐχόρτασε τὸν κόσμον καὶ ἐφθασε σὲ φθινόπωρο τοῦ βίου τῆς. Ἡ ὡραία Ἐσπερία, ἡ ἀμίμητος αὐτῆ καλλιτέχνις, εἶναι ἀσύγκριτος εἰς τὸν δυσκολώτατον αὐτὸν ρόλον, τὸν ὁποῖον ὑποδύεται μετ' ἀφαντάστου τέχνης, μετὰ πάθους ἀληθινοῦ, κινεῖ δὲ τὸν θαυμασμόν τῶν θεατῶν καὶ καταχειροκρατεῖται. Θρίαμβος σαστός.

ΣΤΗΝ ΗΡΩ

Μ' είπες για την πρωτοχρονιά να μη σε λημονήσω και κάτι κι για το καλό και σένα να χαρίσω.

Μα σκέφθηκα ποιό είν' το καλό, που γη και σφαίρα και ποιό 'ναι το κατάλληλο σε σένα να ταυριάζη.

Νά 'χα στα χέρια δύναμι, τ' άστρα θα κατεβάσω και στον ώρατό σου λαιμό κολλιέ θα στα κρεμάσω.

Νά ήμπορουν, θα κατέβαζα του ήλιου της ακτίνες, τ' ώρατό σου παράστημα να στέλιζα μ' εκείνες.

Νά 'χα τα ρόδα του Μαγιοῦ π' δλην την οικουμένη, να στα τυλίξω στα μαλλιά, μικρούλα χαϊδευμένη.

Μα μ' είπέ τις : — " Οσα ζητείς, τα μάζεψε ή φύσι κι' από μικρούλα την 'Ηρώ μ' αυτά έχει στολλοσι.

Τ' άστρία δις στα μάτια της, στο γέλιο την άκτινα, στο πρόσωπο και στο λαιμό τα ρόδα και τα κρύνα.

Μ Π.

Συμβουλή.

— Σπεύδεις να νυμφευθής, άναψέ μου' εν τούτοις, μάθε, ότι ο γόμος είναι βιβλίον, το όποϊον δεν αξίζει τόσον, όσον ο πρόλογός του.

ΣΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ

Μάτια, που καθρεφίζετε μιάν άγνωστη γαλήνη, ποιόπάθος, ποιός κρυφός καύμος τέτοια θωριά σας δίνει; Αντίκρυσσε το βλέμμα σας κάποιαν άνεμοζέλη, που τάραξε το γαλανό και καθαρό προυστάλλι, που κοίτουσαν γαλήνιο μέσ' οτών ματιών το βάθος, και από τότε απόμεινε κάποιο κρυμμένο πάθος; Ποιός ξέρει όλα τα μυστικά, που κρύβονται σε ξένη καρδιά, οάν είναι ντροπαλή και πασαγνωρισμένη; Σ' αν αντικρύσω το καλό, το λυπημένο βλέμμα, νοιθώ, πως όλεις ή ματιές δε λένε πάντα ψέμμα, και βρισκονται μέσα σ' αυτές κάποιες να μη γελούνε και δείχνουν την αγέπη τους μόνο οάν αγαπούνε. Στον κόσμο μέσα, σ' ης φωνές, στο δόλο και στο φθόνο, εσείνα έχω παρηγοριά και σκέπη εσείνα μόνο. Μέσ' στην φουρτούνα της ζωής τα μάτια σου θυμούμαι. Αχ! μάθε μου τον πόνο μας μέσα να τον κρατούμε κι' ή λύπη μας να φαίνεται μόνο ζω, αφισμένη στα μάτια και στο πρόσωπο, κι' αυτή να τ' όμορφαίνι! Έν Χαλκηδόνι. Α.

ΕΥΘΥΜΑ

Παιδικά δάκρυα.

Η μικρά Λιλή διηγείται το πρσι εις τον άδελφόν της Μίμην το έξης όνειρόν της : — Είδα, πώς ήμουνα στο ζαχαροπλαστεϊον και έρωγα γλυκύματα. — Κ' εγώ τί έσπασα ; έρωτῶ ο Μίμης. — Σὺ δεν ήσουν μαζί μου. — Ο μικρός Μίμης ήρχισε να κλαίη.

Η κατά φαντασίαν άσθενής.

Κυρία, κατά φαντασίαν άσθενής, προσκαλεί διάσημον Ιατρόν, ο όποϊος την έρωτῶ : — Τί αισθάνοσθε, κυρία ; — Ιατρέ μου, τρώγω καλά, πίνω καλά και κοιμομαι καλά. — Τότε, κυρία μου, λέγει ο Ιατρός, επιτρέψατε να σας δώσω ένα Ιατρικόν, το όποϊον να σας άφαιρέση όλα αυτά.

Διά μιαν όρφανήν.

Γραία εισέρχεται εις έν φαρμακείον και δίδει εις τον φαρμακοποιόν μιάν συνταγήν, έφ' ης άνεγράφετο ποσόν, περιέχον δύο ύποδεκάγραμμα μορφίνης. Ο φαρμακοποιός ζυγίζει μετά μεγίστης προσοχής το επικίνδυνον τούτο φάρμακον, άλλ' ή γραία, ώθοῦσα τον άγκῶνα του ζυγίζοντος, λέγει προς αυτόν : — Καλέ, τί είναι αυτά ; Μη φιλογορεύεις. Δώσε λίγο παραπάνω. Είναι διά μιαν όρφανήν.

Μεταξύ συζύγων.

— Δεν νομίζεις, φίλε μου, λέγει ή σύζυγος προς τον σύζυγόν της, ότι είναι καλλίτερον να συνοδεύσω εγώ την κόρην μας εις τον κινηματογράφον ; — Όλος ο κόσμος θα την βλέπη και θα λέγη : "Ετσι ήτο μιá φορά και ή μητέρα της. — "Αν όμως, αγάπη μου, βλέπη ο κόσμος την μητέρα και λέγη : "Ετσι θα γίνη και ή κόρη της ;

ΡΑΦΕΙΟΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΕΝΔΥΜΑΣΙΩΝ

και ΔΙΕΘΝΗΣ ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΡΑΠΤΙΚΗΣ ΜΟΥΖΑΦΕΡ ΒΕΗ Διπλωματούχου της Ακαδημίας της Κοπτικής των Παρισίων και τετιμημένου δια χρυσοῦ μεταλλίου. Πέραν, οδός Αδᾶ, άπαρτεμάν Βιτάλη, 3, (παραπλεύρως του καταστήματος Σιαν).

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ, τελειόφοιτος του Γυμνασίου του Ζαπ. ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ, πείου και της Γερμανικής Σχολής, γινώσκουσα προς τούτοις και την Γαλλικήν και Αγγλικήν, ζητεί θέσιν εις γραφείον. Πληροφορία παρ' ημίν.

ΟΜΟΓΕΝΗΣ διδασκάλισσα, άνεγνωρισμένης αξίας και πείρας, ζητεί κατ' οίκον παραδόσεις. Συνιστάται Ιδιαίτέρως υπό του «Απ' Όλα». Πληροφορία παρ' ημίν.

ΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

Μ. Φ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ και Α. Γ. ΜΟΛΦΕΣΗ εν Γαλατῆ, Όμῆρ Αμπιτ χάν, 14-15, αγοράζει και πωλεϊ εις τας τρεχούσας τιμάς της ήμέρας όλα τα είδη των χρεωγράφων, εξαγγυρώνει τοκομερίδια λήξαντα και εξελέγχει όλας τας κληρώσεις των λαχειοφόρων όμολογιών. Τηλέφωνον : Μπέγιογλου, 1912.

Η ηλικία της γραίας.

Γραία φιλάρσενος έλεγε προς δια νέον : — Πόσα χρόνια μου δίδετε, κύριε ; — Κυρά μου, έπαντῶ ο νέος, έχετε ήδη τέσον πολλά χρόνια εις την ράχιν σας, ωστι θεωρῶ περιττόν να σας δώσω άκόμα και άλλα.

Δικαίως.

— Τί θα έλεγες, μαμάκα, αν έσπαζε κάνεις το μεγάλο βάξο εις το σαλόνη ; λέγει ο μικρός εις την μητέρα του. — Κ' εμείνη εν άνησυχία και άγριαύουσα έπαντῶ : — Θα τον έσπαζα στο ξύλο. — Έστείμασε λοιπόν το ραβδί σου. Το βάξο το έσπασε ο πατέρας!

Υπόχρεσις.

— Τί θέλτε να μου πῆτε, κύριε ; — Θέλω να σου πῶ να μη ξεχάσης της πενήντα λίρας, που μου χρεωστέεις. — Να μένετε ήσυχος, θα τας θυμοῦμαι δε που να πεθάνω.

ΤΟ ΛΕΞΙΚΟΝ ΜΑΣ

Άρετή.— Έπαναφόριον, το όποϊον μας απομένει πάντοτε εις την κακοκαιρίαν. Βλέμμα.— Ηλεκτρικός σπινθήρ της καρδιάς. Γέλωσ.— Πρόφασις να επιδεικνύωσι μερικά τους ώραίους οδόντας των. Διαβολή.— Βόμβα, διατρέχουσα εθρὸν κύνλον, πριν καταπέση και καταστρέψη. Εδύτης.— Ο νομίζων ότι είναι τοιοῦτος. Ζωή.— Τσέτουλα, επί της οποίας ο χρόνος χαράσσει κατ' έτος μιάν έκτομήν, έως ότου, κατά λάθος, κόψη ολοκληρον το ξύλον. Ηλικία.— Ποταμός, του όποϊου αι γυναίκες προσπαθοῦν πάντοτε ν' άναστρέψουν τας πηγές.

Τὰ παλαιὰ Κρασιά ΔΟΝΑ-ΒΑΓΙΑΚΗ

συνιστώνται υπό των καλλιτέρων Ιατρών ως τὰ μόνα κατάλληλα δι' άναρρωνύοντα, αδυνάτους και άνααιμικούς. Μπέγιογλου, Χαράλ-μπαση, άριθμ. 52

Γέσις Άριστοδοῦλου, Άναστασιάδου και Σας.